

Evi, kind uit het licht

Een sprookje dat bijna waar is...

Koningin Sofia

Doe je ogen maar dicht en kijk dan eens of je aan de binnenkant van je ogen koningin Sofia kunt ontdekken. Meestal komt ze wel als je heel stil bent. Ik zal je vertellen hoe ze eruit ziet, dan kun je haar herkennen als je haar te zien krijgt. Haar smalle gezicht heeft de kleur van de binnenkant van een appel. Haar ogen zijn als een helder blauw meertje en haar mond is zo roze als de avondlucht. Haar jurk bestaat uit gras en boomblaadjes met daar tussenin wel duizend bloemen die heerlijk ruiken. Haar lange haren lijken op een goudgeel korenveld. Rondom haar hoofd zweven witte sterretjes en uit het midden van haar voorhoofd schijnt een stralende zon. Uit haar beide handen schijnt een helder licht. Wat is ze mooi hè! Houd je ogen nog maar even dicht, want als je ziet dat haar handen het licht bij elkaar brengen totdat het één grote lichtbal wordt, dan gaat koningin Sofia altijd een verhaal vertellen. Een verhaal dat ze in het licht kan zien. Zie je de lichtbal al? Luister dan maar goed of je haar lieve stem kunt horen.

‘Kijk eens... ik zie in mijn lichtbal een klein baby’tje.’
‘Ben jij mijn mama?’
‘Ik ben de moeder van alle kinderen uit het heelal, dus ook van jou, lief meisje. Maar als je een mama wilt die helemaal speciaal voor jou is, dan zal ik je naar een vrouw op aarde brengen die bij je past.’
‘Is het fijn op aarde?’
‘Niet zo fijn als hier in het licht.
De meeste mensen houden hun hele leven op aarde heimwee naar dit licht, want hier is altijd liefde en vrede.
De mensen uit het licht willen graag geboren worden op aarde omdat ze daar goed kunnen leren.
De aarde is een school voor het leven.
Wat zou jij graag willen leren, lieverdje?’
‘Misschien wil ik wel leren hoe ik mensen blij kan maken, moeder van het heelal.’
‘Als jij dat graag wilt, dan zal ik je laten gaan.
Je begint aan een moeilijke reis,
want sommige mensen kennen geen medelijden en liefde zoals jij.
Maar weet dat ik altijd bij je ben. Elke nacht zullen we elkaar ontmoeten.
Dan zal ik je laten zien hoe je op aarde jouw licht kunt laten schijnen.
Ik blaas nu mijn warme adem in de lichtbal.

Dan zweef je uit mijn licht, op weg naar je moeder op aarde,
het grote avontuur van het leven tegemoet.
Vergeet me niet. Ach, wat houd ik van je, lief kind.

De geboorte van Evi

Ergens in het westen van Nederland zit Angela op de bank en streelt haar dikke harde buik met twee handen.
 'Het lijkt wel of je aan het watertrappelen bent.
 Nog maar een weekje, dan kan ik je eindelijk zien, ik ben zó benieuwd of je een jongen of een meisje bent, hoe zou je eruit zien?
 Lijk je op je vader of op mij? Hopelijk ben je helemaal gezond.....'
 Terwijl ze zo aan het dagdromen is, gaat de telefoon.
 'Hoi, met mij. Hoe gaat het met je, zit onze kleine spruit nog steeds in je buik?'
 'Ja hoor schat, die vliegt er niet zomaar uit.'
 'Ik ben straks om half zes thuis, daag ballonnetje.'
 'Ja, plaag me maar! Tot straks, Peter.'
 Angela gaat naar de babykamer en kijkt voor de zoveelste keer naar de piepkleine babykleertjes en naar het zachtgele wiegje, waarin over een poosje hun eigen kindje zal liggen.
 Ze kan het zich bijna niet voorstellen.
 O, wat verheugt ze zich op de komst van de baby.
 Dan zomaar ineens krijgt Angela flinke buikpijn.
 'Het lijkt erop dat je er nu al uit wilt.
 Ik zal Peter maar meteen terugbellen.
 O ja, ik moet ook de verloskundige Bea waarschuwen.'
 Intussen gaat ze rustig op bed liggen.
 Binnen een kwartiertje is Peter al thuis en even later ook de verloskundige.
 Angela perst met alle kracht de baby uit haar lichaam.
 'Oooooh Peter, kijk eens, het is een meisje!'
 'Ja, ze heeft jouw wipneusje en zie eens hoe helder haar oogjes stralen.
 Wat een prachtig geschenk, Angela!'
 'Ik ben de gelukkigste moeder van de hele wereld!'
 'En ik de gelukkigste vader van het heela!'

'Hoe gaat ze heten, Peter?' vraagt Bea.
 'We hebben er lang over nagedacht. Het was moeilijk, maar we zijn eruit.
 We noemen haar 'Evi', dat komt van Eva, de eerstgeboren vrouw op aarde.'

En ze is ook onze éérste dochter.’

‘Dat is een prachtige naam’.

Evi ligt nu op de buik van Angela en kijkt haar met grote ogen aan, alsof ze zeggen wil: ‘Dus jij bent nu mijn nieuwe moeder.’

Angela aait heel zacht het rossige donzige haar van Evi.

Als Peter haar vasthoudt, kijkt Evi weer naar het nieuwe gezicht.

Evi voelt zich heerlijk bij deze ouders en al gauw valt ze rustig in slaap.

In de rode tuin

In de tuinen van het licht, kunnen kinderen véél meer dan op aarde; ze kunnen moeilijkere dingen begrijpen, die koningin Sofia hen leert. Die lessen kunnen ze op aarde gebruiken.

’s Nachts is baby Evi in de rode tuin.

Daar komen alle baby’s bij elkaar.

Tot ze één jaar zijn mogen ze daar blijven.

Evi is blij dat ze koningin Sofia daar weer ziet.

‘Dag lieve kinderen.

Welkom in de eerste tuin.

De belangrijkste vraag in deze rode tuin is:

Wat heb ik?

Als je geboren wordt op de aarde, is alles nieuw voor je.

Je gaat op een grote ontdekkingsreis.

Je leert bewegen, denken, voelen, zien en nog veel meer.

Je leert dat je eten en drinken en spulletjes nodig hebt.

Soms ben je bang om te verliezen wat je belangrijk vindt.

Daardoor heb je **vertrouwen** nodig, dat je in je leven alles zult krijgen wat je nodig hebt.

Jullie krijgen allemaal een engel die jullie vasthoudt en beschermt, zodat jullie je op aarde ook veilig leren voelen en vol vertrouwen zijn.

Kijk eens, hier in het midden van de rode tuin is een vijver in de vorm van een hart.

Het is gemaakt van zacht rood mos met daarin warm helder water met rode glinsterende sterretjes.

De engelen komen jullie halen om mee het water in te gaan.

Jullie worden gewiegd in het heerlijk warme water.

Wat zullen jullie genieten.

Over een poosje vertrouwen jullie je engel helemaal.

Na het warmwaterbad, legt de engel jou in het rode mos.
 Je zult dan leren om de aarde te vertrouwen.
 Alles wat je nodig hebt om van te leven zal de aarde jou geven'.
 Baby Evi kijkt nieuwsgierig in het rond.
 Ze strekt haar armpjes uit naar de engel die naar haar toekomt.
 'Dadada', is het enige wat Evi kan zeggen, als ze heerlijk in het water drijft, in de armen van haar engel.
 Als ze lang genoeg in het water zijn geweest, legt de engel Evi te drogen in het zachte rode mos.
 Evi voelt zich nu een stuk zwaarder dan in het water.
 Ook dit voelt best fijn;
 Ze voelt haar rug, waar ze op ligt.
 Ze voelt haar achterhoofd, gesteund door de grond.
 Haar armpjes kan ze vrij bewegen.
 Met haar beentjes kan ze fijn trappelen tegen de grond.
 Ja, dit voelt duidelijk anders dan het water.
 Ik heb hier veel meer ruimte dan in mama's buik.
 Het was erg krap daar.
 Jááá, ruimte... dat voelt fijn.
 De grond van deze rode tuin voelt fijn.

In het gras

'Ze kan me zo diep aankijken, Peter,' zegt Angela.
 'Ja, dat was me ook al opgevallen.'
 'Het is dat ze nog niet kan praten, maar anders zou ze ons heel wat te vertellen hebben, denk je niet?' vraagt Angela.
 'Zeker weten. Als ik met haar speel, kan ze ineens stoppen en me alleen maar aankijken. Ik weet niet waarom.
 Even later lacht ze van oor tot oor,' vertelt Peter.

‘Dat doet ze bij mij ook,’ ik krijg dan zo’n warm gevoel van binnen. Had ik je al verteld dat ik haar een paar dagen geleden voor het eerst op het gras had gelegd? Ze vond het helemaal geweldig. Ze draaide uit zichzelf op haar buik en heeft een uur lang met de grassprietjes gebrabbeld.’

‘Wat leuk, Angela. Konden we haar maar verstaan.’

‘Misschien moeten we haar eens vaker de natuur laten zien.’

‘Goed idee, lieverd. Zullen we haar zo meteen eens meenemen naar de kinderboerderij?’

‘Ik ben benieuwd hoe ze op de dieren reageert, Peter.’

‘Ik ook. We kunnen haar ook eens meenemen naar de zee en de duinen. Het zand is eigenlijk best bijzonder. Als er geen zand was, kon de aarde niet eens bestaan, volgens mij.’

‘Dat klopt wel, Angela. Er zit een dikke laag zand op de aardbol. Ook in het cement van de huizen, wordt zand gebruikt. Zelfs glas wordt van zand gemaakt. Er bestaan veel verschillende soorten zand; Kleigrond voelt veel anders dan strandzand, zegt Peter.’

‘Als we Evi in de kleigrond leggen, lijkt ze op een klein varkentje. Volgens mij vindt ze dat óók leuk. Zullen we het eens proberen?’

‘Nee joh, kijk maar uit dat ik jón niet in de klei leg, Peter Pan!’

‘Dan trek ik jou lekker méé, hahaha!’

In de oranje tuin

Welkom kinderen in deze oranje tuin. Kijk maar eens goed rond. Alles is hier oranje; het gras, de bloemen, de bomen, de lucht en ook het water.

De belangrijkste vraag in deze tweede tuin is:

Wat voel ik ?

In de wereld kun je heel veel voelen.

Soms voel je kou, warmte, pijn, schuld of trots.

Dan weer voel je je blij, verlegen, boos of heb je spijt.

Elk gevoel is helemaal goed. Zeg maar ja tegen je gevoel.

Laat je maar **meestromen** met wat je voelt. Duw het niet weg.

We gaan iets heel spannends doen.

De engelen nemen jullie mee naar een wilde rivier en laten jullie een klein stukje zelf drijven’.

‘Dat vind ik eng. Ik durf dat nog niet hoor!’ zegt kleine Evi.

‘Ik ook niet, je moet me vasthouden hoor’, roept Dani.

‘Na elke bocht van de rivier, staat een engel om jullie op te vangen.

Vertrouw op die engel. Neem het vertrouwen uit de eerste tuin mee.

Denk heel hard aan dat vertrouwen en laat je dan meestromen met de kracht van het water.’

‘Oei, oe, ááááh, daar ga ik!’ gilt Evi.

En ja hoor, een engel heeft haar losgelaten

en de rivier brengt haar naar de volgende engel, die haar opvangt.

'Oef', zucht Evi van opluchting.

En daar gaat ook Dani en dan ook Diederik, Anne en Lotte.

Gelukkig! Iedereen is goed aangekomen.

Hoe kan dat eigenlijk? Ze zijn veel te klein om te zwemmen!

Het vertrouwen heeft hen geholpen. Dat voelt veilig.

'Goed zo, kinderen. Durven jullie nóg een keer?' vraagt Sofia.

'Jááá', klinkt het blij.

En daar gaan ze weer, voor de tweede keer.

Naar de volgende bocht van de rivier met het wilde water.

Natuurlijk staan daar weer engelen die de kinderen opvangen.

'Neem dit gevoel van meestromen mee naar de aarde, kinderen.

Wat er ook voor akelige dingen gebeuren, stroom erin mee,
en vertrouw erop dat het altijd goed komt.

Verzet je er niet tegen, dat kost je teveel kracht.

Probeer het maar eens uit op de aarde.

Kan Evi voorspellen?

Papa Peter is kapitein op een groot schip.

Hij is meestal een lange tijd van huis weg omdat hij zo ver moet varen.

Als hij dan weer thuis komt, maakt Angela er altijd een klein feestje van.

Evi kan heerlijk met papa stoeien.

Hij is beresterk en kan Evi met gemak de lucht in gooien.

Ze voelt zich net als toen de engel haar losliet in het wilde water.

Daardoor is ze helemaal niet bang en schaterlacht ze vrolijk!

Mama Angela heeft een hoedenzaak.

Ze maakt de prachtigste hoeden, allemaal met de hand.

Iedereen kent haar winkel, omdat ze zulke aparte hoeden maakt.

Het woonhuis zit vast aan de winkel met de werkplaats waar de hoeden
gemaakt worden. Dat is wel gemakkelijk, want zo kan mama Evi
meenemen naar het werk.

Evi vindt het maar wát leuk in de werkplaats.

Als Evi bijna twee jaar is, loopt ze al parmantig op moeders hoge-hak-schoenen met op haar hoofd een van de grootste hoeden die ze maar kan vinden.

De klanten in de winkel genieten van het vrolijke kleine meisje met de rossige krullen.
Op een dag aait de kleine peuter over de buik van haar moeder en zegt: 'Mama baby'tje in de buik.'
'Ach nee, malle meid, hoe kom je daar nu weer bij?'
's Avonds als Peter thuis komt, vertelt Angela het voorval.
Hij moet smakelijk lachen en zegt: 'Was het maar wáár!
Ik zou best nóg zo'n leuk kind willen!
Enkele weken later gaat mama naar de dokter omdat haar buik anders voelt dan normaal.
De dokter onderzoekt haar en zegt dan met een brede glimlach: 'Nou mevrouw, ik denk dat ik goed nieuws voor u heb, u bent zwanger!
'O wat geweldig dokter, is het heus waar?'
Als ze 's avonds met hun drietjes aan tafel zitten te eten, zegt ze: 'Evi, je had gelijk, er zit echt een baby in mijn buik.
Jij wist het nog eerder dan ikzelf! Ik begrijp er werkelijk niets van!
'Krijgen we nóg zo'n wondertje? Wat geweldig, Angela!
Papa en Evi omhelzen mama en Evi aait zacht mama's buik.

Een half jaartje later is opa op bezoek.
'Hoi, lekkere dreumes van me, kom eens bij opa op schoot zitten.'
Evi springt een beetje wild op opa's schoot en geeft hem wel honderd kusjes over zijn hele gezicht. Opa moet erom lachen.
Ineens lijkt Evi van iets te schrikken en wipt ze heel snel van zijn schoot.
'Au, brand aan Evis bil.'
'Brand aan je bil?'
'Al over opa. Brand in opa's knié.'
'Jeetje Angela, hoor je wat Evi zei? Het klopt, want ik heb écht een branderig gevoel in mijn knie, want er zit een ontsteking.'
'Onze kleine meid weet soms dingen die anderen niet weten.
Zo wist ze ook al dat ik in verwachting was, nog voordat ik het zelf wist.'
'Tja, ik heb een bijzonder kleinkind.'
'Niet kléin kind, ik is al gróhóót.'

‘Ja natuurlijk, ik heb een bijzonder gróótkind.’
 's Avonds als mama Evi naar bed brengt, vraagt ze nieuwsgierig aan haar dochttertje:
 ‘Weet je soms ook of onze baby een jongen of een meisje is?’
 Evi kruipt bij mama op schoot, aait de dikke buik en fluistert zacht:
 ‘Ja... weet Evi wel, maar mag nog niet zeggen.’
 ‘Van wie mag je dat niet zeggen?’
 ‘Ssst, zachtjes praten.....van koningin Sofia.’
 ‘Wie is dat, koningin Sofia?’
 ‘Koningin Sofia is de mama van het heelal.’
 ‘Ben je dat aan het verzinnen?’
 ‘Wat is verzinnen?’
 ‘Als iets niet helemaal wáár is.’
 ‘Het is wél helemaal waar. 's Nachts isse ik altijd bij haar en overdag is jij mijn mama.’ Mama valt bijna om van verbazing. Hoe kan een kind van bijna twee jaar zoiets verzinnen, dat is toch onmogelijk!
 Ze had Evi nog nooit het woord 'heelal' geleerd!
 ‘Maar 's nachts slaap je toch?’
 ‘Ja, hier ga ik slaapjes doen en dáár is ik wakker.’
 ‘Waar is dáár?’
 ‘Bij mijn andere mama.’
 Evi rekt zich eens lekker uit, kruipt van mama's schoot af en kruipt tussen de schone lakens.
 Haar rossige haartjes steken er nog net bovenuit.
 Al heel snel valt Evi in een diepe slaap.

In de gele tuin

‘Hallo lieve Evi, hartelijk welkom in dromenland.
 Kom, dan gaan we fijn spelen met de andere kinderen.
 Kijk daar zijn ze, in de gele tuin.’
 ‘Hallo koningin Sofia, wat is het hier móóí!’
 Evi rent zo hard als ze kan naar de gele tuin.
 Alles wat je daar ziet is geel; het gras, de bloemen, de bomen en ook de lucht, allemaal verschillende kleuren geel.
 Evi voelt zich héérlijk in dit gele veld.
 In de gele lucht hangen hele lange gele touwen.
 Je kunt de uiteinden ervan niet eens zien.
 Onder aan de touwen hangen zeven gele schommels.
 Alle zeven kinderen gaan op één van de schommels zitten.
 Koningin Sofia gaat achter hen staan en blaast heel zachtjes.
 En dan zwieren de kinderen op de schommels de lucht in.
 Hoeiii, wat gaan ze hoog! Wat hebben ze een pret.

Ze gaan zó hoog zodat ze een prachtig uitzicht hebben over een heleboel andere kleurentuinen. Als ze vooruit zweven, zien ze eerst de roze tuin, dan de lichtblauwe tuin, de donkerblauwe en dan zien ze de paars met witte tuin. Dan zweven ze weer terug over de gele tuin, oranje tuin en de rode tuin. Als ze een hele poos zo heerlijk hebben geschommeld, zuigt koningin Sofia heel zacht lucht naar binnen en als vanzelf staan de schommels nu stil. Dan beginnen de peuters door elkaar te praten. 'Ik heb in de paarde tuin een lichtdouche gezien, dáár wil ik nú meteen naar toe!' 'En ik wil naar de waterglijbaan in de oranje tuin.' 'Ik wil me in een muziekdeken draaien in de lichtblauwe tuin.' 'Ooh en ik wil zo graag naar het zachte kietelgras in de roze tuin.' 'Ssst, lieve kinderen,' zegt Sofia met haar vinger voor haar mond. Kom maar eens in een kringetje zitten in het gele gras.

Dit is de derde tuin, de gele tuin van je **kracht**. De belangrijkste vraag in deze tuin is: **Wat wil ik?** Om te weten wat je wilt, zul je ook moeten weten wat je kunt. Als je iets hebt geleerd, ga je dat erg belangrijk vinden en wil je het perse op jouw eigen manier blijven doen. We gaan hier leren wat je met je wil nog meer kunt doen, dan alleen je éigen zin. In ons hoofd zitten wel duizend wensen. Elke minuut kunnen we weer iets ánders willen. Iedereen wil wat anders. Hoe kunnen we ervoor zorgen dat jij niet alléén je zin krijgt?' 'Ieder op de beurt mag zeggen wat hij graag wil', zegt Nina

‘Ja, dat is eerlijk’, antwoordt Sofia.
 ‘Of we doen ienemienemutten’, zegt Mo.
 ‘Dat kan ook’, antwoordt Sofia. ‘Zullen we eens kijken wat we met zijn állen fijn vinden?’
 ‘Jáááá,’ schreeuwen ze met zijn zevenen.
 ‘Vinden jullie ruzie fijn?’
 ‘Néééé’.
 ‘Vinden jullie mopperen fijn?’
 ‘Néééé’.
 ‘Vinden jullie aaien fijn?’
 ‘Jáááá’, roepen ze blij.
 ‘En vinden jullie omhelzen fijn?’
 ‘Jáááá’, roepen ze weer in koor.
 ‘Wat vinden jullie het fijnst; als iemand tegen je moppert of als iemand lieve woordjes tegen je zegt?’
 Nou, dat antwoord vinden ze niet zo moeilijk.
 ‘Als je zelf lieve woorden zegt, is de ander vanzelf lief voor jou. En als je nare woorden zegt, krijg je nare woorden terug. Ga morgen thuis maar eens uitproberen hoe het is om te mopperen of om aardig te zijn’, zegt koningin Sofia
 ‘Nu mogen jullie nog lekker even samen in deze gele tuin spelen.’
 ‘Mag ik in een ándere tuin spelen?’, vraagt Diederik.
 ‘Nee, dat kan pas als je drie jaar bent’.
 Ze staan allemaal tegelijk op en huppelen in een kringetje rond, terwijl ze een liedje zingen.
 De moeder van het heelal kijkt naar de blijde peuters en zacht blaast ze warme gele lucht over hun hoofdjes.
 De kinderen voelen zich heerlijk en zonnig van binnen.

Naar de verloskundige

‘Goedemorgen slaapkoppie. Heb je lekker geslapen?’
 ‘Jaahaaa, ik moet nog zó gapen. Hebben héél hoog gesommeld.’
 ‘Heb je hoog geschommeld in je droom?’
 ‘Neehee, niet in droom, bij ándere mama! Héé ik toch al vertehéld!’
 Evi zegt het fel en een beetje boos, omdat ze het eigenlijk een beetje jammer vindt dat ze wakker moet worden.
 Ze vond het vannacht ook zo heerlijk in de gele tuin.
 Dan herinnert Evi zich ook weer dat lieve woorden fijner zijn dan boze woorden en dat je met je handen kunt aaien en met je armen kunt omhelzen.
 Ze kruipt bij mama op schoot en slaat haar kleine armpjes lief om mama's nek.
 Haar gezicht legt ze teder tegen de wang van haar moeder.
 ‘Liefste mama van de wereld!’
 ‘Ach, wat ben je toch een schat.’
 Zachtjes aait ze de roze wangen van haar dochttertje.
 Nu weet Evi dat het klopt wat koningin Sofia haar leerde;
 Als je éigen woorden en handen lief zijn, zijn de woorden en de handen van de ánder ook lief voor jou.

Mama zegt: 'Ik moet vandaag naar Bea de verloskundige, ze gaat dan naar het hartje van onze baby luisteren, leuk hè! Weet je wat, jij mag gezellig met me mee. Blij springt Evi uit bed en kleedt zichzelf aan. Dat kan ze al heel goed. Behalve schoenen strikken, dat moet ze nog leren. Samen gaan mama en Evi met de bus mee, naar de andere kant van de stad, daar woont de mevrouw die mama met een moeilijk woord 'verloskundige' noemt. Evi noemt haar 'verlosser,' dat woord vindt ze veel gemakkelijker. Mama mag op een soort bedtafel gaan liggen. Bea smeert wat gel op de dikke buik en laat er een soort staaf overheen glijden. Dan hoort Evi het hartje van de baby heel snel kloppen. 'Er rijdt een trein in je buik, mam!' Mama en de verloskundige lachen om de grappige Evi en mama's dikke buik schudt op en neer van het lachen. 'Voorzichtig voor onze baby, anders valt ie uit de trein!' 'Malle meid.' 'Kijk eens op deze televisie, daar zie je de baby', zegt Bea. 'Dat ziet er raar uit, is dat onze baby? Heeft ie geen vel?' En weer lachen ze smakelijk. Nog even praten de mevrouw en mama met elkaar. Evi hoort Bea zeggen dat alles goed gaat met de baby en met mama ook. Intussen denkt Evi: 'Als deze baby geboren wordt, mag hij fijn naar de rode tuin. Hij wordt daar heerlijk verwend door de engel die bij hem hoort. Als ik jarig ben, mag ik daarna het hele jaar naar de roze tuin. Ik ben zo benieuwd wat de moeder van het heelal ons dan gaat leren. Ik vind het zo fijn bij Sofia. Maar van deze mama houd ik natuurlijk ook héél veel.' Samen stappen Evi en mama weer in de bus. In een drukke winkelstraat stappen ze uit. Mama heeft een leuk idee: 'Verrassing! We gaan samen winkelen.' Dat vindt Evi reuze gezellig. Ze kopen een warme omslagdoek voor de baby. En in de speelgoedwinkel mag Evi iets leuks voor zichzelf uitzoeken. Ze zoekt en zoekt, maar ze kan niets vinden. Ze heeft eigenlijk ook al zoveel speelgoed. Ze ziet een heel klein pluizig zachtgeel eendje. 'Deze wil ik mam, dan kan ik 'm aan onze nieuwe baby geven.' 'Ach, wat ben je toch een lieverd. Ik zal het even betalen.' Thuis legt Evi het kadootje in haar kast.

Wouter wordt geboren

Drie maanden later wordt Wouter geboren. Het is een gezond jongetje met helder blauwe ogen. Soms lijkt het alsof ze doorschijnend zijn. Daardoor weet Evi dat Wouter ook een kind uit het licht is.

Als ze Wouter in zijn ogen kijkt, ziet ze de liefde van de eeuwigheid,
 net als bij koningin Sofia.
 Het lijkt net alsof ze elkaar al heel lang kennen.
 Mama en papa zijn ontzettend blij met Wouter, het is ook zo'n lieve baby.
 Evi mag mama vaak helpen met Wouter in bad doen.
 Ze heeft hem ook al enkele keren het flesje mogen geven.
 Het lijkt wel of Wouter twéé moeders heeft, want als hij huilt,
 staan mama en Evi tegelijkertijd op om hem te troosten.
 's Nachts mag Wouter naar de rode tuin van koningin Sofia.
 Hij vindt het daar heerlijk, daarom huilt hij 's nachts nooit.
 Dat is fijn voor mama, dan kan ze lekker doorslapen en dan is
 ze goed uitgerust voor de volgende dag.
 Op een nacht vraagt Evi aan Sofia:
 'Mag ik eventjes op bezoek bij mijn broertje Wouter in de rode tuin,
 om te kijken wat hij daar doet?'
 'Ja hoor, kom maar mee.
 Kijk eens, hij is daarginds, aan de andere kant van de rode vijver.
 Zie je 'm lekker spartelen in de armen van zijn engel?'
 'O ja Sofia, ik zie Woutertje, dáár!
 Hij lacht van oor tot oor naar het gezicht van de engel die hem vasthoudt.
 Nu weet ik zeker dat hij het fijn heeft.'
 Dan neemt Sofia Evi weer mee terug naar de gele tuin.

'Ik heb nog niet kunnen oefenen in meestromen, Sofia.
 Er is nog niet echt iets akeligs gebeurd,' zegt Evi.
 'Je kunt ook meestromen met leuke dingen, lieverd,' antwoordt Sofia.
 'Is er nog niets fijns gebeurd?'
 'O jawel, mijn broertje is geboren en hij is super lief.
 Het lijkt wel of ik hem al veel langer ken.'
 'Zie je nu wel, je duwt hem niet weg, maar je zorgt voor hem.
 Dus nu stroom je mee met de nieuwe situatie.'
 'Ooh, bedoelt u dat!'

Deze nacht vertelt Sofia iets over God:
 'Leg je handen maar eens op je hart.
 Voel je het kloppen? In je hart woont God.
 God is licht en altijd blij, ook al maak je fouten.'
 De peuters zitten daar in het gele gras in de gele tuin met hun handjes
 tegen hun hart. Hun gezichtjes stralen blij.
 'Kun je iets aan God in je hart vragen, Sofia?'
 'Jazeker, Evi. Als je iets aan God vraagt, krijg je altijd een lief
 antwoord en God geeft je mooie ideeën.'
 Koningin Sofia blaast zacht en dan worden de kinderen wakker
 in hun eigen bedjes.

Evi is jarig

Evi is jarig, ze wordt vandaag drie jaar.
 Ze heeft een heerlijke dag.
 Mama bakte een lekkere taart met drie kaarsjes erop.

Ook heeft ze een mooie feesthoed van papier gemaakt.
 Mama kan heel goed hoeden maken, weet je nog?
 Voor hele deftige mevrouwen.
 Die hoeden verkoopt ze in haar winkel.
 Evi krijgt een heleboel verjaardagsvisite: opa, oma, ooms
 en tantes en de burens en natuurlijk ook een heleboel kindjes.
 Ze wordt flink verwend met allerlei kadootjes.
 Als ze 's avonds al haar kado's op de kast ziet staan,
 zegt ze tegen haar vader: 'Eigenlijk heb ik veel teveel speelgoed gekregen.
 Zal ik er een paar weggeven aan iemand die niets heeft?'
 Vader kijkt naar moeder en knipoogt.
 'Dat vind ik een goed idee, aan wie denk je?'
 'Mira. Ze woont hier om de hoek.
 Ik speel wel eens buiten met haar.
 Ze heeft geen één pop, geen één boekje, niet één knikker.'
 Uit de hele stapel kado's zoekt Evi nu het speelgoed
 waarvan ze zeker weet dat Mira daar heel blij mee is.
 Ze stopt de spulletjes in een plastic tasje
 en wandelt ermee naar het huis van Mira.
 Evi wil niet dat Mira weet dat *zij* de kado's heeft gegeven.
 Daarom hangt ze de plastic zak stiekem aan de knop van de voordeur.
 Ze kleppert hard met de brievenbus, rent snel weg
 en gaat achter een struik zitten om te kijken wat er gebeurt.
 De moeder van Mira maakt de deur open, kijkt verbaasd in de zak en roept:
 'Mira, kom toch eens gauw kijken!'
 Mira kijkt ook in de zak en haalt er één voor één de kadootjes uit.
 Evi ziet hoe de ogen van Mira stralen.
 In haar hart voelt ze blijdschap.
 Ze vindt dit het fijnste van haar hele verjaardag.
 'Zou dit een mooi idee van God zijn?' vraagt Evi zich af.

De roze tuin

's Avonds verheugt Evi zich op de nacht die komen gaat,
 want dan mag ze voor het eerst met Sofia naar de roze tuin.
 Alle kinderen zijn daar van hun derde tot hun vierde jaar.
 Als Evi thuis in slaap is gevallen, ziet ze om zich heen de roze tuin.
 'Ooohh, wat is het hier mooi,' denkt Evi.
 'Er bloeien hier zulke mooie roze bloemen.'
 Ze gaat op haar hurken zitten en kijkt in één van de bloemen.
 In het hart van de bloem ziet ze roze dauwdruppels,
 ze schitteren in het licht van de roze zon.
 Nu ze beter kijkt, ziet ze dat er op de rand van de bloem een
 ieniemenie klein elfje staat.
 Het is helemaal zachtroze doorschijnend.
 Het elfje neemt een duik in het badje van dauwdruppeltjes
 in de kelk van de bloem.
 Pas als het elfje haar gezichtje boven de rand van de roze blaadjes
 uitsteekt, ziet ze Evi.
 'Oh hallo, jij bent zeker Evi?'

Kom maar, dan mag je met me mee naar de andere elfjes.
 Ze wachten al op je.
 Het kleine roze elfje vliegt met haar tere vleugels vóór Evi uit,
 om haar de weg te wijzen.
 In het midden van de roze tuin ziet Evi een meertje met roze water.
 In het meertje drijft een supergrote roze lelie.
 Aan de kant van het meertje staan honderden roze elfjes
 die Evi samen optillen.
 Als ze tot boven het midden van de lelie gevlogen zijn,
 zetten ze Evi zachtjes neer.
 Evi streelt de meeldraden, die zo zacht zijn als de
 veren van een pasgeboren kuikentje.
 De honderden elfjes beginnen nu te zingen met zulke
 heldere stemmetjes, dat Evi er stil van wordt. 🎵

🎵 Oh, wij zijn zo blijde
 Jouw gevoel lijkt op zachte zijde
 Het leven krijgt een nieuwe start
 Met zoveel liefde in je hart. 🎵

Als de elfjes klaar zijn met zingen, sluiten de grote bladeren van de
 lelie helemaal om Evi heen, waardoor het lijkt of Evi
 in een prachtige roze kamer zit.

Opeens voelt Evi het tintelen in haar hart. O dat voelt heerlijk en blij.
 Dan gaan de grote bloembladeren vanzelf weer open.
 De elfjes vliegen Evi weer naar de kant van het meertje.
 Daar wacht koningin Sofia op Evi en brengt haar naar de andere kinderen.
 ‘Jullie hebben er lang op moeten wachten,
 maar vandaag gaan we eindelijk een mooie reis maken.

We gaan naar de roze zon, want we zijn nu in de vierde tuin,
 dat is de tuin van de liefde.
 De belangrijkste vraag in deze tuin is: **Wat geef ik?**
 Als er **liefde** in je hart is, wordt het belangrijker wat je gééft dan wat je krijgt.

Iemand anders wordt éven belangrijk als jezelf.
 In deze tuin leer je hoe je van de héle wereld kunt houden.
 Mo vraagt: 'Hoe kun je nu van de hele wereld houden, als er zoveel stoute mensen wonen en akelige dingen gebeuren?'
 'Na deze reis, weet je wat ik bedoel, Mo.'
 Alle kinderen kwetteren door elkaar heen, ze vinden het zo spannend.
 'Hoe denken jullie dat we gaan reizen:
 'Met de bus, trein, vliegtuig of raket?
 Nee hè, die kennen we hier helemaal niet.
 Weet je wat? We gaan gewoon zélf vliegen,
 want in deze droomwereld kun je alles doen wat je maar wilt.
 Je hoeft het alleen maar hard te denken en dan lukt het.'
 'Dat is toch véél te moeilijk, koningin Sofia!
 'Het is niet zo moeilijk als het lijkt, wacht maar af.
 We gaan niet zómaar naar de roze zon, maar we gaan daarheen
 zodat we ons precies hetzelfde kunnen voelen als de roze zon.
 Doe je ogen maar eens dicht, leg je handjes op je hart
 en denk dan heel sterk aan de zon, aan niets anders dan de zon,
 alleen maar de zon die zo heerlijk schijnt.'
 Als alle kinderen zo sterk denken aan die mooie roze zon,
 vliegen ze één voor één naar het middelpunt van de roze zon.
 En oooh, ze voelen allemaal de heerlijk zachte liefde die de roze zon
 uitstraalt, tot diep in hun hart.
 'O koningin Sofia, wat is het hier fijn!
 'Ja hè. Je voelt dat de zon voor iedereen met evenveel liefde schijnt.
 Ze maakt geen verschil tussen een bloem, een boom,
 een dier of een mens.
 Hóe ze ook zijn of wát ze ook gedaan hebben, het maakt de zon niets uit.
 Zelfs elk korreltje zand geeft ze dezelfde liefde.
 Neem dit gevoel mee naar de aarde.
 Geef deze liefde aan alles en iedereen die je tegenkomt'.
 De kindertjes voelen zich superfijn.
 Als ze hun ogen weer opendoen, zijn ze met z'n allen weer in de roze tuin.
 Ze zijn er stil van geworden, hun gezichtjes stralen van geluk.
 Ze stralen nog steeds als ze een uurtje later allemaal in hun
 eigen bed wakker worden.

Het bos

Het is lente. Papa, mama, baby Wouter en Evi gaan wandelen in het bos. Het ruikt er zo heerlijk fris.
 Papa snuift met diepe halen de lekkere geur op.
 Mama duwt de kinderwagen met kleine Wouter erin.
 Ze doet de kap een flink stuk open, zodat Wouter de bomen ook kan zien.
 'Kijk eens broertje, die lange dingen zijn bomen, mooi hè!
 'Da da da,' kraait Wouter vrolijk.
 Als ze een stukje gewandeld hebben, komen ze bij een watertje.
 Het water is heel donker en heel glad, net als een spiegel.
 Maar het allermooist zijn de witte lelies.
 Minstens duizend zijn het er. Het is een prachtig gezicht.
 Vader en moeder gaan naast elkaar op de grond zitten en kijken

vol bewondering naar het mooie plaatje.
 Een eindje verderop gaat Evi ook op de grond zitten.
 Als ze zo naar de lelies in het water zit te staren,
 denkt ze ineens weer aan de roze lelie in de roze tuin
 en ook aan de liefde die ze voelde in de roze zon.
 Door er alleen al aan te denken, krijgt ze hetzelfde gevoel weer terug.
 O, wat houd ik van jullie allemaal, bomen!
 En van jullie, bloemen... van jullie óók, bosmieren!
 Ja en ook van jullie, vogels!
 Hé Water, ik voel dat je lééft!
 Hallo Lucht, hoe is het vandaag met je?
 Hoi Zon, wat ben je móói!
 Van blijdschap springt ze op en omhelst elke boom die ze tegenkomt.
 Ze springt óver de grassprietjes, omdat ze hen geen pijn wil doen
 met haar voetstappen en ze kust alle bloemen die ze tegenkomt.
 Papa en mama kijken van een afstandje naar Evi.
 Ze moeten lachen om de 'gekke fratsen' van hun dochtertje.
 Dan stormt Evi op de kinderwagen van Woutertje af
 en geeft hem wel honderd zachte kusjes.
 Dan komen mama en papa aan de beurt voor een stevige partij klapzoeven.
 'Heb je weer de dolle vijf minuten?'
 'Nee papa, ik denk dat ik de dolle vijf uren heb!'
 'Zo, dan staat ons nog wat te wachten!'
 Thuisgekomen pakt papa de dikke zaterdagkrant.
 Hij leest een stukje voor aan mama.
 'Gisteren heeft een man de winkel van Mevrouw van Bakel beroofd.
 De politie heeft hem opgepakt.'
 Die winkel kent Evi wel, die is vlakbij.
 Ze is daar wel eens geweest met mama.
 'Het is zijn eigen schuld, dat hij nu in de gevangenis zit.
 Hij had natuurlijk geen zin om te gaan werken.
 En dan dacht ie zeker dat ie op een gemakkelijke manier zijn
 geld kon verdienen. Het is toch wat tegenwoordig.'
 'Nou en of, dat zal die arme mevrouw van Bakel niet zoveel klanten
 meer krijgen.
 De mensen zijn vast bang geworden, misschien gaan ze dan naar een
 andere winkel,' doet mama er nog een schepje bovenop.
 Evi zegt een beetje verlegen:
 'Als je in de roze zon bent geweest, kun je ook van een dief houden.
 Dan houd je van iedereen, wat ze ook gedaan hebben.'
 'Waar haal je dat nu weer vandaan?'
 Papa Peter is natuurlijk al gewend aan de 'vreemde' verhalen van
 Evi, maar *dít* vindt hij wel érg vreemd, een roze zon....!
 'Ik zal aan Sofia vragen of jullie ook eens mee mogen naar de roze zon.'
 Papa en mama kijken elkaar aan en halen hun schouders op.
 's Avonds als Evi in bed ligt, praten ze nog wat na over de
 'fantasiewereld' van hun kleine meid.
 Papa Peter zegt: 'Ze zette me toch maar mooi op mijn nummer,
 met mijn oordeel over die winkeldief.
 Als ik heel eerlijk ben, vind ik eigenlijk dat ze gelijk heeft.
 Ik sta altijd meteen klaar met een mening over iemand.'
 'Dat doe ik eigenlijk ook best vaak Peter.

Misschien moet ik eerst maar eens nadenken of ik zelf zonder fouten ben, voordat ik ergens over oordeel.'

'Dat is zo, Angela...

Evi heeft mij geleerd dat iedereen iets goeds in zich heeft en dat ik eigenlijk medelijden moet hebben met een dief, omdat hij nog niet beter weet.'

Mama besluit het gesprek: 'Wij kunnen nog heel wat leren van onze kleine meid.'

Diezelfde nacht vraagt Evi aan koningin Sofia:

'Wanneer mogen mijn mama en papa naar de roze zon?

Dan kunnen ze beter begrijpen wat ik voel.'

'Wacht maar rustig af, hun tijd komt nog wel.

Ik ben blij dat jij de dingen die je hier leert, zo goed kunt vertellen aan je ouders.

Dat was je wens voordat je bij hen geboren werd, weet je dat nog?'

'Nee, dat weet ik niet meer.

Het enige wat ik nog weet is dat ik in het licht was,

bij u, lieve Sofia. Ik vond het heel fijn.

Daarom ben ik ook zo blij dat ik elke nacht weer even bij u mag zijn.

Wat gaan we vandaag doen?'

'We gaan fijn zwemmen in de roze rivier.

Er is daar een regenboog, waar je fijn vanaf kunt glijden.'

'Hoi, hoi,' roepen alle kinderen blij.

Die nacht klauteren de kinderen wel honderd keer op de regenboog en laten zich met grote vaart in het roze water glijden.

O, wat genieten ze er van.

En 's morgens worden ze allemaal met een roze gloed op hun wangetjes wakker.

Voor het eerst naar school

Een poosje geleden mocht Evi voor het eerst naar school.

Ze is nu vier jaar. Elke dag brengt mama haar naar juffrouw Ellen.

De eerste dag vond Evi er niet veel aan.

Toen mama haar kwam ophalen zat ze beteuterd in een hoekje.

'Ik vind het hier helemaal niet fijn, mama.

Ik kén niemand en geen één kind speelt met mij'

'Ach liefie, morgen wil er vast wel iemand met jou in de poppenhoek spelen.'

Gelukkig had mama gelijk en al snel had ze veel vriendjes en vriendinnetjes.

Nu vindt Evi het zelfs zó leuk op school, dat ze zelfs op de vrije woensdagmiddag naar school zou willen gaan.

Op een dag merkt Evi iets bijzonders.

Telkens als juf Ellen een voorleesboek uit de kast wil gaan pakken, weet ze tevoren al welk boek juf zal kiezen.

'Jippie, we gaan kapitein Ringbaard lezen!' roept Evi door de klas.

'Hoe weet jij dat, Evi? Ik wilde het boek juist pakken.'

'Gewoon toevallig denk ik, juf.'

Een dag later roept Evi weer: 'Hoera, we gaan de Reuzensloffen lezen!'

'Nou Evi, dat is wéér goed geraden. Ik had het al stilletjes klaar gelegd.

Hoe dóe je dat toch? Er staan wel 200 boeken in de kast!'

Ook weet Evi altijd tevoren al welk muziekinstrumentje

de juf haar zal gaan geven uit de grote doos.
 Ze weet niet hoe het komt, maar ze wéét het gewoon.
 Evi denkt: 'Zou iederéén zo'n stemmetje in zijn hoofd horen?'
 Die dag zegt ze steeds hardop wat ze denkt dat er gaat gebeuren.
 Juf Ellen valt van de ene verbazing in de andere.
 'Warempel Evi, is dat nou echt toevállig?
 Hoe zit dat toch? Het lijkt wel of je mijn gedachten kunt lezen!'
 'Weet ik niet, juf. Het komt vanzelf in mijn hoofd.'
 De kinderen kunnen er in het begin nog wel om lachen.
 Maar aan het einde van de dag schelden ze Evi uit:
 'Je bent een griezel, je bent een enge heks!'
 Nou, dat is dus duidelijk:
 niet álle kinderen horen zo'n zelfde stemmetje in hun hoofd.

De lichtblauwe tuin

Van haar vierde tot haar vijfde jaar is Evi in de vijfde tuin, dat is de lichtblauwe tuin.
 In deze tuin is de belangrijkste vraag: **Wat zeg ik?**
 Je leert **uiten** wat je in je hart voelt.
 Als er liefde in je hart is, zul je voelen hoe jouw woorden voor de ander zijn.

Diezelfde nacht wordt Evi een beetje bedroefd wakker in de lichtblauwe tuin. Koningin Sofia weet wel wat er aan de hand is, maar toch vraagt ze:
 'Wat is er vandaag met je gebeurd, Evi?'
 'Ze hebben me op school uitgescholden, Sofia.
 Ik kan maar beter mijn mond houden, als ik weet wat er gaat gebeuren.'
 'Sommige kinderen kunnen net als jij, van tevoren iets aanvoelen, maar de meeste kinderen voelen dat niét en dan vinden ze het raar.
 Als je niét precies hetzelfde doet als de andere kinderen, worden ze soms jaloers, bang of boos.
 Meestal is het juist goed om wel te zeggen wat je voelt.'
 'Maar wat kan ik dan zeggen, Sofia?'
 'Als je woorden uit je hart komen, zijn ze altijd goed.
 Maar als het woorden zijn van aanval of verdediging, zul je steeds weer nare woorden terugkrijgen.
 Vaak weet je zelf wel wanneer je beter kunt zwijgen, om rust te krijgen.'
 'Ik zal eraan werken, Sofia. De kinderen kunnen er niets aan doen.
 Ze begrijpen vast niet hoe het is om een weetstemmetje te horen.'
 'Vergeven is mooi, Evi. Dat is hetzelfde als liefde.
 Kom, vandaag gaan we naar de oneindige lucht kijken.'
 Alle kinderen gaan in de lichtblauwe tuin op de grond liggen, zodat ze goed naar de lucht kunnen kijken.
 'Wie weet waar de blauwe lucht begint en waar hij eindigt?'
 De kindertjes zwijgen, want niemand weet het antwoord.
 'Weet je wát... je mag gaan zoeken of je het begin of het einde kunt vinden.
 Ga maar met zijn allen, dan zal ik op jullie wachten.'
 Alle kinderen kunnen nu al goed vliegen.

Ze hoeven er maar aan te denken en dan vliegen ze al de lucht in.
 Ze blijven bij elkaar vliegen en overal zoeken ze naar het begin van de lucht.
 Soms zegt een kind: 'Ja, ik zie het, helemaal daarginds.'
 Maar als ze helemaal "daarginds" zijn,
 is er helemaal geen begin of geen einde van de lucht te zien.
 Een beetje moe en teleurgesteld vliegen de kinderen weer terug
 naar de blauwe tuin, naar koningin Sofia.
 'We konden helemaal geen einde en geen begin vinden
 van de lucht, Sofia,' zeggen de kinderen.

Sofia glimlacht: 'Ik heb jullie een beetje gefopt.
 Ik wilde jullie zelf laten ontdekken dat er helemaal geen begin
 en geen einde bestaat.
 De lucht is oneindig, ze begint nergens en eindigt nergens.
 Zo is het ook met jullie levens.
 Je denkt dat je leven begint met je geboorte en eindigt met dood gaan.
 Maar dat is niet zo.
 Je bent zelf net zo oneindig als de lucht, zonder begin en zonder eind.
 Als je dood gaat op aarde, leef je weer gewoon verder.
 Niet op de aarde, maar bijvoorbeeld in deze kleurentuinen.
 En niet met je gewone lichaam maar met je lichtlichaam.'
 'Is je lichtlichaam hetzelfde als je droomlichaam?'
 'Ja Evi, zo kun je het ook zien.
 In je droom lijkt je lichaam écht te zijn en blijf je ook hetzelfde van binnen.'
 'Is doodgaan hetzelfde als dromen?'
 'Nee, niet helemaal, want als je droomt, word je daarna weer wakker
 en leef je nog op aarde.
 Maar als je sterft, word je wakker in déze droomwereld, deze kleurentuinen.
 Als je sterft, blijf je vanbinnen ook gewoon dezelfde mens die je
 ook op aarde was.'
 'Mag je dan áltijd in de kleurentuinen blijven wonen?'
 'Dat is een goede vraag, Evi.
 In de kleurentuinen kun je een hele poos blijven.
 Je leert daar naar jezelf kijken hoe je bent.
 Of je bijvoorbeeld alleen aan jezelf denkt, of snel kwaad bent, of gauw bang.

Als je daar iets aan wilt veranderen, mag je terug naar de aarde'

'Hoe gaat dat dan?'

'Je wordt dan opnieuw geboren in een nieuwe baby.'

'Dat lijkt me raar... dan ben ik niet meer Evi, maar iemand ánders?'

'Dat klopt, maar van b́innen blijf je hetzelfde.'

'Krijg ik dan ook een andere papa en mama?'

'Ja, die kies je zelf uit.'

Die ouders passen precies bij jouw plan om te willen veranderen.

Als je bijvoorbeeld wilt leren om niet meer snel boos te worden,

kies je ouders uit die wél snel boos zijn.'

'Daar snap ik niets van, Sofia.'

'Nou, als je papa of mama snel boos is, vind je dat helemaal niet leuk.

En als je iets niet leuk vindt, besluit jij dat je het ánders wilt gaan doen.

En dát is nou juist de bedoeling, want dan heb je ervan geleerd.'

'Ahá, ik snap het al!'

'Goed zo, Evi. Zie je nou dat je op aarde eigenlijk een soort huiswerk

maakt? Dat huiswerk is voor iedereen anders.

Je moet zélf gaan ontdekken wat je huiswerk is.

Dat kun je ontdekken door goed te kijken wat jij vervelend

of moeilijk vindt tijdens je leven op aarde.

Wat vind jij vervelend, Dani?'

'Ik vind het vervelend als iemand tegen me jokt.'

'Dan zal jouw huiswerk wel zijn dat jij het jokken wilt áfleren.'

'Denk ik ook, Sofia. Want ik jok zelf óók best vaak.

Ik wíl eigenlijk niet jokken en tóch doe ik het.'

'Knap dat je dat van jezelf al weet, Dani.

Dat is de eerste belangrijke stap.

Als jullie willen, mogen jullie een volgende week gaan opletten,

wat jullie vervelend of moeilijk vinden.'

De kinderen zitten met rode oortjes te luisteren naar het moeilijke

verhaal van koningin Sofia.

Ze hebben heel wat om over na te denken.

'Kijk nog eens omhoog naar de blauwe lucht,' zegt Sofia.

'Je kunt die heerlijke lucht zó inademen dat je 'm in elk celletje

van je lichaam kunt voelen.

De blauwe kleur geeft je nieuwe energie, voel maar eens...'

De kinderen ademen langzaam en diep in, zoals Sofia hen voor doet.

'Nu zijn jullie ook een stukje van die oneindig grote blauwe lucht.

Voel de kracht in je héle lijf....

EVI ZIET VREEMDE DINGEN

Het is zaterdag vandaag en mama moet in haar hoedenwinkel werken. Evi speelt in een hoekje van de winkel.

Er komt een mevrouw binnen die een mooie hoed uitzoekt

voor een bruiloft waar ze binnenkort naar toe moet.

Als mama de hoed gaat inpakken zegt Evi:

'Kom eens, mama' en ze trekt mama mee naar de werkruimte achter de winkel.

'Wat is er toch?,' vraagt moeder ongeduldig.

'Zeg tegen die mevrouw dat ze snel naar het ziekenhuis moet gaan, want ze heeft helemaal zwart hier.' Evi wijst naar haar eigen maag.

'Jeetje, hoe moet ik dat in hemelsnaam tegen haar zeggen?'

Terwijl ze nadenkt, stapt ze terug de winkel in en vraagt aan de mevrouw: 'Hoe is het met uw gezondheid, mevrouw Nelissen? Laatst heeft u toch in het ziekenhuis gelegen?'
 'Ja, dat klopt. Ik had toen erge pijn in mijn maag. Ik heb het eigenlijk nog steeds.'
 'Nou, als ik u was, dan zou ik toch maar weer een afspraak maken met de dokter in het ziekenhuis,' zegt mama bezorgd.
 'Ja, dat moest ik eigenlijk maar eens doen. U hoort nog wel hoe het is afgelopen.'
 Een maandje later komt mevrouw Nelissen mama's winkel weer binnen en zegt: 'Ik kwam u even zeggen hoe blij ik was met uw advies om terug naar het ziekenhuis te gaan! De dokter zei dat ik precies op tijd was omdat ik een kleine bloeding in mijn maag had.'
 'Bedank Evi maar,' denkt mama. Maar ze zwijgt omdat ze weet dat de meeste mensen het gek vinden als ze zulke dingen vertelt over haar dochtertje. Eigenlijk is mama het helemaal normaal gaan vinden dat Evi dingen weet, die anderen niet weten. Die avond vertelt mama aan Evi dat mevrouw Nelissen weer beter is. Evi zegt: 'Je moet tegen haar zeggen dat ze alleen dierbáár en plantaárdig voedsel moet eten. Dat is veel beter, dan wordt ze misschien niet meer zo snel ziek.'
 'Wat is dat: dierbaar eten?'
 'Dat is eten dat wel van dieren komt, dus eieren, melk en kaas. De dieren hoeven er niet voor worden geslacht. Als je vlees eet, eet je dierlijk. Weet je wat een lijk is, mam?'
 'Ja, dat weet ik wel... dat is iets wat dood is.'
 'Als je vlees eet, eet je iets wat dood is. In dierbaar zit het woordje *baar*. Baren is geboren worden. Dat is heel wat beter, hè mam?'
 'Tja, nu je het zegt.'
 'En plantaardig is ook goed, want daar zit het woordje "aardig" in. Dat voedsel is dus aardig voor de mensen.'
 'Waar haal je toch al die wijsheid vandaan, kleine wijsneus?'
 'Dat heb ik deze week in de blauwe tuin geleerd van koningin Sofia. Ik wil nu eigenlijk ook geen vlees meer eten, mama. Ik vind het zo zelig voor al die dieren. Wil je alsjeblieft dierbaar en plantaardig eten voor mij koken?'
 'Ach natúúrlijk liefje, ik zal wel eens een kookboekje kopen met vegetarische recepten, daar staan vast wel lekkere dingen in die ik voor je kan klaarmaken.'
 Mama geeft Evi een dikke knuffel, terwijl ze denkt: 'Ik zou ook wel eens met die koningin Sofia willen praten.'

's Nachts als Evi weer in de mooie blauwe tuin is, vraagt ze aan koningin Sofia: 'Waarom kon ik zwart zien bij de zieke maag van mevrouw Nelissen?'
 'Je kunt aan de buitenkant zien hoe iemand zich van binnen voelt. Vergelijk de mens maar met de zon. Als er geen wolken voor de zon hangen, schijnt de zon heel fel.'

Zit er een klein dun wolkje voor, dan kan er al iets minder fel licht doorheen schijnen. De kleur is dan misschien oranje of roze.

Zit er een dikke wolk voor de zon, dan wordt het donker.'

'Ja, dat is waar, Sofia.'

'Als iemand zich goed voelt, zie je mooie heldere kleuren rondom hem, bijvoorbeeld goudgeel.

Dan zie je de zon binnen in die persoon schijnen.

Een donkere wolk van verdriet of boosheid zorgt ervoor dat zijn zon niet goed kan schijnen. De kleuren rondom hem worden dan ook donker.

Begrijp je dat, Evi?'

'Ja! Bij mijn papa, mama en broertje zie ik drie mooie zonnetjes.'

'Wat fijn voor je.'

'Is een ziekte ook een donkere wolk, Sofia?'

'Ja, soms is het een grote dikke wolk en soms maar een kleintje, die snel wegwaait'

'Oké, begrepen'.

Mama is samen met Evi en Woutertje in de bibliotheek.

Ze loopt maar wat rond en weet niet goed welk boek ze zal kiezen.

Ze heeft al zoveel verhalen gelezen. Ze wil eigenlijk eens wat ánders.

Dan opeens lijkt het alsof een stemmetje in haar hoofd haar de weg wijst naar een kast met boeken die helemaal achteraan in de bibliotheek staan.

Ze staat voor de kast en neemt er zomaar een uit. 'Aura's' is de titel.

Als ze op de achterkant kijkt, leest ze dat het gaat over de kleuren die je rondom mensen kunt zien.

'Mm, da's toevallig,' denkt ze.

Mama neemt het boek mee naar huis.

Als ze begint te lezen, herkent ze een heleboel dingen

die ze ook al ooit van Evi heeft gehoord.

Ze kijkt goed naar de plaatjes in het boek en dan roept ze Evi.

'Kijk eens, dit boek heb ik gevonden.

Lijken de plaatjes een beetje op wat jij soms bij mensen ziet, zoals bij mevrouw Nelissen?'

'Jááá!' roept Evi blij. 'Zó zien mensen eruit!

Heb jij dat nog nooit gezien, mama?'

'Nee. Echt niet, meisje.'

Dan legt Evi uit wat zij zelf van koningin Sofia heeft geleerd over de kleuren. 'Volgens mij kan iederéén het leren.

Je moet gewoon kijken naar de zon die in alle mensen schijnt,

dan kun je vanzelf die zon buiten het lichaam van die persoon zien.

Als de zon niet zo goed te zien is aan de buitenkant, dan is hij of zij misschien ziek of niet helemaal gelukkig, snap je mam?'

'Ik zal het eens proberen. Maar voor mij is het niet zo gewoon als voor jou.'

'Je kunt ook licht rond dieren, bloemen, planten en bomen zien, mama.'

'Wat moet ik doen om dat te kunnen zien?'

'Als je met een beetje schele ogen naar de rand van de bomen of bloemen kijkt, dan kun je het 't beste zien.

Zo kun je zien dat alles in de natuur leeft.

Kom maar eens mee naar buiten, dan moet je maar eens goed kijken,' zegt Evi enthousiast.

Wouter, die intussen bijna twee jaar is, mag ook mee naar buiten.

‘Kijk, mam... daar aan de rand van die rij bomen zie je een randje licht!’

‘Ik zie niets hoor,’ zegt mama.

‘Probeer het léven in de bomen te zien, mama.’

Als Angela het nog eens probeert en heel hard denkt aan het leven in de blaadjes, in de takken en de stam, dan ziet ze opeens het lichtlaagje en weet ze wat Evi bedoelt.

‘Oh, wat mooi...,’ zucht moeder.

Wouter kan het ook zien, maar die hoeft er geen moeite voor te doen.

Hij zag het sowieso altijd al.

Hij kan nog niet zo goed praten als Evi op die leeftijd, maar het lijkt wel of Evi en Wouter elkaar ook begrijpen zónder woorden.

Ze hoeven elkaar maar aan te kijken en dan lijkt het alsof ze met elkaar praten, terwijl ze toch echt niets zeggen.

Ze voelen zich dan allebei heerlijk warm van binnen.

Wouter en Evi houden echt van elkaar.

Ze maken nooit ruzie. Je zult wel denken dat het eigenlijk niet kan, omdat álle broertjes en zusjes wel eens ruzie maken.

Maar het is heus waar, Evi en Wouter doen dat niet!

Mama's droom

Op een nacht heeft mama Angela een bijzondere droom.

Ze droomt dat ze in een goudgeel korenveld staat met duizenden blauwe korenbloemen.

Midden in dat veld ziet ze een mooie vrouw.

Haar gezicht heeft de kleur van de binnenkant van een appel, haar ogen zijn helder blauw, haar mond is zo roze als een avondlucht.

D'r lange haren lijken op het goudgele korenveld waar ze in staat.

Rondom haar hoofd zweven witte sterretjes en uit het midden van haar voorhoofd schijnt een stralend licht.

Ze draagt een jurk van gras en blaadjes met daar tussenin wel duizend bloemen. Uit haar handen schijnt een helder licht.

Wij weten intussen wel dat dit koningin Sofia is, nietwaar?

Maar Angela heeft haar nog nooit eerder gezien.

In haar droom ziet mama hoe de bijzondere vrouw die voor haar staat, haar handen naar elkaar toe beweegt.

Tussen die handen schijnt nu een bal van helder licht.

In die lichtbal ziet mama nu een soort filmpje van twee kinderen.

Als mama goed kijkt, ziet ze dat het Wouter en Evi zijn.

In hun handjes dragen ze allebei een brandende fakkel.

Dat is een dikke stok met vuur.

‘Ze moeten ervoor zorgen dat deze fakkel hun hele leven blijft branden.

Dat willen de kinderen zelf, als ze uit het licht geboren zijn, zodat ze de weg terug kunnen vinden naar het licht.

De fakkel gaat alleen uit door aardse eigenschappen, zoals alles willen hebben, alleen aan jezelf denken, andere mensen haten of jaloeers zijn,’ legt de vrouw aan mama uit.

De mooie vrouw vouwt haar handen in elkaar en daarmee is ook het licht met het filmpje tussen haar handen verdwenen.

Ze streelt mama zacht over haar wang.

Dan is mama's droom voorbij. Het is vijf uur in de ochtend. Mama is wakker geworden van deze bijzondere droom. Ze ligt nog wel twee uur lang na te denken over de woorden van deze bijzondere vrouw.

Dan worden Wouter en Evi wakker en zoals elke morgen, kruipen ze nog even in het grote bed bij papa en mama om te kroelen. Evi kijkt mama aan en zegt: 'Je hebt haar gezien hè? Ik zie sterretjes in je ogen!'

'Ja,' zucht mama, 'éindelijk heb ik haar gezien. Ik dénk tenminste dat ik koningin Sofia gezien heb. Ze heeft haar naam niet genoemd, maar ze ziet er volgens mij hetzelfde uit als jij haar ooit verteld hebt. Nu weet ik ook waarom jullie zulke lieve schatten zijn! Oh, wat houd ik toch zielsveel van jullie allebei!'

Wouter en Evi kruipen heel dicht tegen mama aan en mama houdt hen zo stevig vast dat Woutertje benauwd roept: 'Helpie, ik stik bijna!'

Dan kietelt papa zijn twee schavuitjes, zodat ze liggen te schateren van het lachen!

Papa vraagt voor de grap: 'Wanneer nemen jullie mij nu eens een keertje mee naar die mooie koningin van jullie? Ik wil haar óók wel eens zien.'

'Dan moet je maar niet zo hard snurken, papa,' lacht Evi. 'Want dan hoor je Sofia niet als zij je roept!'

Papa en mama schieten allebei in de lach van die vrolijke Evi. Wouter gaat boven op papa's buik zitten en zegt dan: 'Hop paard, snurkpaard.'

Vader begint wild heen en weer te schudden en te briesen als een echt paard. Dat is nog eens gezellig om zó te dag te beginnen!

De donkerblauwe tuin

Als Evi vijf jaar wordt, mag ze dat hele jaar naar de zesde tuin, dat is donkerblauwe tuin.

In deze tuin is de belangrijkste vraag: **Wat denk ik?**

Je hele leven zijn je hersens voor je aan het werk om alles te leren **begrijpen**.

Alle mensen hebben dezelfde hersens maar denken totaal anders. Iedereen maakt andere dingen mee, denkt er anders over en voelt het anders. In deze tuin leer je dat ieders denken goed is, ook al is het anders. Hier leer je je binnenste begrijpen door duidelijke dromen.

De laatste nacht in de lichtblauwe tuin had Sofia de kinderen al verteld dat ze in de donkerblauwe tuin niet mochten praten. De kinderen vonden dat eigenlijk helemaal niet leuk, want dan konden ze niet meer zo gezellig met elkaar klessebessen. Als de kinderen elkaar voor het eerst ontmoeten in de nieuwe tuin, zien ze meteen dat koningin Sofia haar vinger voor haar mond houdt: 'Ssssst...'

Omdat ze niet meer mogen praten, valt het nu pas op hoe stil het hier is. Je hoort er niets, helemaal niéts!

Geen geritsel van boomblaadjes, geen enkel vogeltje, geen zuchtje wind, geen voetstappen, ook geen zachte muziek zoals in de andere tuinen. Koningin Sofia zegt met een gebaar: 'Luister nu alléén maar eens naar je eigen adem.'

Roerloos stil zitten de kinderen daar in de stille tuin met de prachtige diepblauwe bloemen, de korenbloemblauwe struiken, het helderblauwe meertje en de felblauwe lucht...

De kinderen letten goed op of ze hun adem kunnen horen. Ze houden hun ogen dicht en worden van binnen heel kalm en steeds stiller.

Het valt Evi op dat ze na een hele poos bijna niets meer denkt.

Haar hoofd wordt steeds leger en leger.

Het lijkt wel of haar gedachten zijn veranderd van een wilde zee in een gladde spiegel. Heerlijk rustig...

Als Evi haar ogen langzaam weer open doet, ziet ze geen kinderen meer om zich heen.

Ook koningin Sofia lijkt verdwenen.

Op de plaats waar de andere kinderen zaten, schijnen allemaal lichtjes.

Ook koningin Sofia is veranderd in een helder licht.

Als Evi naar zichzelf kijkt, ziet ze dat zij zelf ook licht is.

Ze verbaast zich over dit licht, maar ze voelt zich er heel prettig in.

Als er meer gedachten in haar hoofd komen, ziet ze haar eigen lichaam weer.

Even later kunnen alle kinderen elkaar weer gewoon zien.

Wél schijnt er uit hun voorhoofdjes nog een klein lichtstraaltje.

Koningin Sofia staat op en wenkt de andere kinderen mee te gaan.

Ze gaan naar de lichtblauwe tuin. Daar mogen ze weer praten.

Als ze daar zijn, willen ze meteen praten.

Ze willen heel graag weten wat er zojuist gebeurd is.

De moeder van het heelal zegt tegen de kinderen:

'Denk nog even terug aan de stilte die je zojuist hebt gevoeld.

Je adem gaat rustig... je hoofd wordt kalm...

Luister nu goed...

Alle mensen bestaan uit het licht dat jullie zojuist hebben gezien.
 Dat licht is God, Allah, Brahma of Jahwe.
 Dat zijn verschillende namen voor hetzelfde licht.
 Dat licht is verstopt op een heel goed plekje waar bijna niemand
 het zou zoeken, namelijk IN de mens zelf.
 Het lijkt eigenlijk op een lamp.
 Die lamp zit in iedereen en je kunt hem zelf laten branden.
 Weet iemand hoe je dat kunt doen?’
 ‘Moet je er gewoon een batterij in stoppen,’ lacht Diederik.
 ‘Ja grapjas, een batterij kan ook.
 In ieder geval heeft een lamp stroom nodig om te kunnen branden.
 Het lichaam van een mens ook twee stroomdraden, net als een lamp.
 Samen zorgen deze draden dat het licht kan schijnen.
 De ene draad kun je laten werken door zacht te zijn
 en van iedereen te houden.
 De andere draad kun je laten werken door je nare eigenschappen
 af te leren, zoals jaloers zijn, boos zijn, bang zijn en alles willen hebben.’
 De kinderen luisteren goed naar hun lieve koningin.
 ‘Je kunt er dus helemaal zelf voor zorgen dat jouw lamp,
 dus Allah, God, Jahwe oftewel Brahma, gaat schijnen in jezelf.’
 ‘Ik kan me haast niet voorstellen dat God in mij woont,’ zegt Linda.
 ‘Tóch is het waar, lieverd.’
 ‘Hoe kun je weten wat je vervelende eigenschappen zijn, Sofia?’
 ‘Dat is best moeilijk, Linda.
 Andere mensen zijn als spiegels voor je.
 Je kunt jezelf in die ander zien.
 Als het jou opvalt dat iemand verwaand is, ben je zelf óók ’n beetje verwaand.
 Wanneer je vindt dat iemand jaloers is, ben je zelf ook jaloers.
 Als je zelf niet jaloers zou zijn, zou je het niet kunnen herkennen
 in iemand anders.
 Als je wilt weten wat je mooie eigenschappen zijn,
 kijk dan weer wat je opvalt in de ander.’
 ‘O...’ zegt Evi. ‘Dus als ik u heel zacht vind, ben ik dan óók zacht?’
 ‘Jazeker, Evi. Als je zélf niet zacht zou zijn, zou je mijn zachtheid niet
 kunnen herkennen.’
 Sofia zwijgt even, zodat de kinderen even goed kunnen nadenken
 over de belangrijke zinnen.
 Dan zegt ze:
 ‘Als het heel druk is in je hoofd, kun je niet zien hoe je bent.
 Maar als je elke dag goed oefent om naar je eigen adem te luisteren,
 wordt het heel stil in je hoofd en dan kun je beter zien hoe je bent.
 Het lijkt allemaal best moeilijk, maar ik zal het goed in jullie hoofd stoppen,
 zodat jullie het nooit meer zullen vergeten, goed?’
 Koningin Sofia houdt haar handen boven het hoofd van elk kind.
 Uit haar handen stroomt een helderblauwe lichtstraal.
 Als Evi de volgende ochtend wakker wordt,
 besluit ze om elke dag een poos stil te zitten.
 Ze gaat naar haar eigen adem luisteren, zodat haar hoofd zonder
 gedachten kan worden.
 Hierdoor kan ze haar eigenschappen vast en zeker beter zien
 en kan ze één stroomdraad laten werken.
 Om de andere stroomdraad te laten werken, wil ze zacht zijn

en van iedereen houden, want ze weet nu dat in alle mensen van de hele wereld een stukje licht van God verstopt zit. Vanaf deze dag wordt Evi elke dag om zeven uur in de ochtend vanzelf wakker. Ze gaat dan rechtop in haar bed zitten met haar benen gekruist en luistert naar haar adem...

Amrin wordt gepest

In de klas van Evi is een nieuw jongetje gekomen. Hij heet Amrin. Hij heeft een prachtig donkerbruine huid, vindt Evi. En hij heeft een heleboel glanzende gitzwarte krulletjes. Anderen zien het misschien niet, maar Evi ziet wel dat zijn ogen verdrietig staan. 'Hij zal wel veel hebben meegemaakt in het land waar hij vandaan komt,' denkt Evi. Amrin kan de Nederlandse taal nog niet begrijpen. Het is maar goed dat de kinderen in deze klas juist beginnen met leren lezen. Amrin leert snel en al snel kan hij korte zinnen in het Nederlands zeggen en schrijven. Als Evi op een dag naar huis wandelt, ziet ze hoe Geert, een grote jongen uit een andere klas, Amrin tegen zijn benen schopt en in zijn buik stompt. Ze ziet dat Amrin niets terug doet. Evi wordt kwaad en rent er meteen op af. Ze duwt die gemene Geert zó keihard weg dat hij met zijn billen op de grond valt. 'Durf je wel tegen zo'n kleintje!' roept Evi, terwijl ze met haar handen in d'r zij voor Geert gaat staan, die nog steeds beteuterd op de grond zit. 'Die malloot liep voor mijn voeten!' schreeuwt Geert. 'O, en dan denk jij dat je hem zomaar mag meppen, je bent niet goed snik!!' Evi tikt met haar vinger tegen d'r voorhoofd. 'Je bent zélf stom, kleintje! Ik sla je zó naar de andere kant van de wereld.' 'Wie breng je daarvoor mee? Je grote broer soms?' Evi is totaal niet bang voor de grote Geert. 'Als je mij slaat, straf je alleen maar jezelf,' zegt Evi kalm. 'Hoe bedoel je dat?' vraagt Geert, nu ook een beetje kalmer. Eigenlijk bewondert hij het lef van die kleine Evi. 'Nou, als je iemand slaat, krijg je vanzelf een klap terug. Meestal meteen daarna, maar soms wat later, van iemand anders. Van een hele grote jongen bijvoorbeeld. Als jij misschien per ongeluk nét voor zĳn voeten loopt, zoals Amrin zojuist ook per ongeluk bij jou deed. Zoiets gebeurt dan vanzelf omdat jij dat ook ooit gedaan hebt. Het werkt net als deze boemerang.' Evi haalt een kleine houten boemerang uit haar jaszak en geeft hem een harde zwieper.

Heel ver zweeft hij door de lucht met draaiende bewegingen.
 Zo ver dat je hem bijna niet meer kunt zien.
 ‘En dan juist als je denkt dat je de boemerang kwijt bent,
 draait de boemerang precies de andere kant heen en komt hij
 met dezelfde vaart als je hem gegooid hebt, weer terug naar jou toe.
 Als je niet uitkijkt, krijg je hem keihard tegen je hoofd!
 Maar je kunt ook leren om hem op te vangen.
 Zo gaat het ook met dingen die je verkeerd hebt gedaan.
 Als jou iets overkomt, bedenk dan maar dat het een boemerang is
 die weer op je kop terecht komt.
 Zo kun je precies ontdekken wat je verkeerd hebt gedaan.
 Handig hè?’ lacht Evi.
 Geert krabt eens achter zijn oor.
 Hij schaamt zich nu voor wat hij zojuist gedaan heeft.
 Hij steekt zijn hand uit naar Amrin en Evi en zegt dat het ‘m spijt.
 ‘Sorry, ik zal het nooit meer doen.’
 ‘Goed zo, Geert. Wil jij ook eens gooien?’
 ‘Nou gráág, als het mag?’
 Hij krijgt de boemerang van Evi.
 Dan bedenkt Geert zich en zegt: ‘Eerst mag Amrin.’
 Amrin glundert en blij gooit hij de houten boemerang heel ver de lucht in.
 Helemaal vanzelf komt het ding weer terug,
 tot het vlak voor zijn voeten op de grond valt.
 Dan is Geert aan de beurt. Hij gooit hem nóg verder.
 Als de boemerang komt teruggevlogen, steekt Geert zijn hand omhoog
 om hem op te vangen.
 Ai, ai, dat komt hard aan. Geerts hand doet flink zeer.
 Maar hij doet net alsof hij niets voelt.
 Evi ziet het wel, maar zegt niets.
 ‘Dank je wel hè,’ zegt Geert een tikkeltje verlegen
 en loopt dan verder naar huis.
 Een stúk wijzer dan een paar minuten geleden.
 Amrin en Evi lopen samen naar huis. Ze wonen vlak bij elkaar.
 Amrin zegt: ‘Jij bent een grote held, Evi!’
 ‘In jou zit ook een held verstopt, ga hem maar eens zoeken.’
 Amrin stapt blij zijn woning binnen
 en Evi huppelt vrolijk naar haar eigen huis.

Die nacht vraagt ze voor de zekerheid aan Sofia:
 ‘Is het fout om boos te worden als je iemand wilt beschermen?’
 ‘Boos zijn is bedoeld om ervan te leren.’
 Dit antwoord vindt Evi niet zo gemakkelijk, maar ze gaat erover nadenken.
 ‘Is boos zijn goed, als je iemand anders iets belangrijks wilt leren, zoals Geert?’
 En weer krijgt Evi hetzelfde antwoord van Sofia:
 ‘Boos zijn is bedoeld om ervan te leren.’
 ‘Mm... ik zal naar mijn adem luisteren, Sofia, misschien dat ik dan
 in mijn binnenste vind wát ik ervan moet leren.’

De paarse tuin

Een paar maanden later mag Evi voortaan 's nachts naar de paarse tuin. Dat is de zevende tuin, de tuin van **inzicht**. De belangrijkste vraag in deze tuin is: **Wat weet ik?** In deze tuin krijg je inzicht als lichtkado als je jezelf hélemaal kent. Wéten is in deze tuin niet hetzelfde als denken. Het is de allermooiste tuin die Evi tot nu toe heeft gezien. Alle kleuren paars die je je maar kunt indenken zijn er te zien: van diep donkerpaars tot zacht lila. Sommige tinten zijn zó zacht en teer van kleur dat ze op wit lijken. De bloemen lijken in de verste verte niet op de bloemen hier op aarde. Zo bestaat daar een reusachtige bloem met wel meer dan duizend zachtlila bloemblaadjes. Middenin heeft de bloem ook wel duizend lichtgevende meeldraden. Elke nacht gaat Evi naar deze bloem toe om haar te bewonderen. Als Evi op een nacht weer bij “haar” bloem zit, komt koningin Sofia naar Evi toegelopen en geeft haar een klein kadootje. Ook in de paarse tuin wordt niet met woorden gesproken, maar ieder die elkaar in de paarse tuin ontmoet, begrijpt elkaar zonder woorden. Evi haalt het papier van het pakje af. Het is een Russisch poppetje van paars beschilderd hout, ongeveer zo groot als een hand.

In gedachten hoort Evi Sofia zeggen dat ze het poppetje open kan maken. Aan de zijkant van het poppetje zit een gleufje. Ze trekt het bovenste deel van het poppetje voorzichtig los en tot haar verbazing zit er nog een poppetje in, een beetje kleiner dan het paarse en deze is donkerblauw. Ook dit blauwe poppetje kan open. Hier zit een lichtblauw poppetje in. Als ze ook dit poppetje open maakt, komt er een roze poppetje uit. En hieronder zit een geel poppetje. In het gele poppetje zit een oranje verstopt en tot slot haalt Evi er een piepklein rood poppetje uit. Dit kan niet open. Evi heeft ze alle zeven op een rijtje gezet.

Ze vraagt zich af wat deze gekleurde poppetjes zouden betekenen.
Koningin Sofia hoort haar gedachte en zonder woorden antwoordt ze:
'De poppetjes hebben dezelfde kleur als de kleurentuinen.
In elke tuin heb je geleerd om één straaltje van Gods lamp
in je binnenste te laten branden.

Je denkt niet meer alleen aan jezelf, je geeft niemand meer de schuld,
je maakt geen ruzie meer, je kunt begrijpen, beschermen en vergeven.
Je bent vriendelijk, je troost anderen en je weet dat God in iedereen zit.
Als iedereen zo liefdevol was, dan was er vrede op de hele wereld'.

'Ja, vrede zou fijn zijn, Sofia. Ik zou willen dat er niet zulke grote
verschillen waren, bijvoorbeeld tussen arm en rijk.

En het zou mooi zijn als niemand méér geld zou verdienen omdat
hij toevallig slimmer is dan iemand anders'.

'Ook zou het mooi zijn als iedereen gewoon elkaar zou proberen
te begrijpen'.

'Nou en of, Sofia!'

'Omdat jij je twee stroomdraden hebt laten werken,
heb je je binnenlicht aangemaakt.

Je hebt je zwakke eigenschappen gevonden en je bent liefde
gaan voelen voor alles en iedereen;

voor de natuur, voor je opa, voor Wouter, voor Amrin,
voor mevrouw van Bakel en mevrouw Nelissen.

Het maakte jou niets uit, of je de mensen kent of niet;

Je geeft ze allemaal evenveel liefde, net als de roze zon dat doet.

Jij laat je licht óveral schijnen, lieve Evi'

'O ja? Vindt u?'

'Jazeker. Er hebben lichtmeesters bestaan die heel lang geleden
hebben voorgedaan hoe mensen hun binnenlicht konden laten schijnen.'

'Wie waren die lichtmeesters?' vraagt Evi.

'De bekendste zijn Jezus, Boeddha, Mohammed, Abraham en Krishna'

'Als ik het goed snap, is je binnenlicht hetzelfde als liefde
en hetzelfde als God. Klopt dat?'

'Ja Evi, goed begrepen.'

Evi zet alle gekleurde poppetjes één voor één weer in elkaar.

Dan ziet ze hoe er opeens een fel licht uit de binnenkant van het
poppetje begint te schijnen.

Evi voelt zich helemaal warm worden en ook uit haar eigen binnenste,
schijnt nu een heel fel licht.

Plotsklaps is het licht weer verdwenen.

Ook het poppetje is weg.

En dan... wordt Evi wakker in haar eigen bed.

Schilderen

'Dank je wel, lieve Sofia,' denkt Evi en ze rekt zich nog eens
lekker uit.

Mama komt Evis kamer binnen.

'Ik zie aan je oogjes dat je een heel bijzondere droom hebt gehad.'

'Jaaaa,' zucht Evi, terwijl ze nog wat voor zich uit zit te staren.

Dan springt ze maar snel uit bed, ze hoopt dat mama niet doorvraagt, want ze kan mama niet uitleggen wat ze allemaal heeft meegemaakt.

'Mag Mira vanmiddag na school bij me komen spelen, mam?'

'Ja hoor, da's prima.'

De hele dag gaat Evi naar school, maar ze is met haar gedachten niet echt goed bij de les. Steeds dwaalt ze af.

Ze moet steeds maar weer denken aan afgelopen nacht, toen ze in de paarse tuin was.

Als het drie uur is, loopt Mira met Evi naar huis.

'Wat zullen we gaan doen?,' vraagt Evi. 'Jij mag het zeggen.'

'Ik wil zo graag schilderen met jouw mooie verf,' antwoordt Mira.

Thuis heeft Mira helemaal geen verf of tekenspulletjes, daarom wil ze het nu zo graag samen met Evi doen.

Mira weet dat Evi heel mooi kan schilderen.

Het lijkt wel of Evis penseel vanzélf werkt.

Samen zetten ze de schilderspulletjes klaar.

Mira schildert een huis met raampjes, een boom en een zon.

Evi schildert heel aparte paarse en lila bloemen.

Mira denkt dat het fantasiebloemen zijn, maar eigenlijk schildert Evi gewoon de bloemen die ze 's nachts in de kleurentuinen ziet.

Evi merkt dat Mira een tikkeltje jaloers is op haar mooie schilderwerk en vraagt dan aan Mira: 'Zal ik jou ook zulke bloemen leren schilderen?'

Nou, dat wil Mira natuurlijk wel.

'Doe mij maar na, het is heus niet zo moeilijk als het lijkt.'

Ingespannen schildert Mira elke penseelstreek van Evi ná op haar eigen papier.

Het puntje van d'r tong steekt een beetje uit Mira's mond.

Oh, wat is die Mira trots op zichzelf als ze ziet dat het zo'n mooi schilderij is geworden.

'Het zou een leuk kado zijn voor je vader, voor zijn verjaardag.

Hij is volgende week donderdag toch jarig?'

'Da's een goed idee. Maar hoe weet jij eigenlijk dat hij volgende week jarig is en dat ik dat zelf óók juist had zitten bedenken?'

Evi aarzelt even wat ze nu zal antwoorden, want ze wéét zulke dingen gewoon, al vanaf ze heel klein was.

Ze probeert een antwoord te zoeken, dat voor Mira niet al te vreemd klinkt:

'Mijn vader leest altijd de krant, daar staat in wat er gisteren gebeurd is.

In mijn hoofd lees ik ook een soort krant, maar dan niet met nieuws van gisteren, maar nieuws van morgen of van volgende week, snap je?'

Mira kijkt Evi wat ongelovig aan, maar snapt toch wel wat Evi daarmee bedoelt.

Als ze de schilderspulletjes samen hebben opgeruimd, gaan ze naar buiten.

Mira kan heel goed turnen en laat op het grasveld een paar mooie kunstjes zien.

Evi vraagt: 'Kun jij mij de radslag leren?'

Nu is het Mira's beurt om te zeggen: 'Doe mij maar na!

Het is niet zo moeilijk als het lijkt.'

Wouter is ziek

Als Evi 's avonds in bed ligt, hoort ze Woutertje zachtjes huilen. Ze loopt stilletjes naar hem toe en gaat naast hem onder de dekens liggen. Ze aait hem zachtjes over zijn haren en vraagt dan bezorgd: 'Wat is er toch met je aan de hand?' 'Mijn hoofd en mijn nek doen zo pijn en ik heb het zó heet!' Evi voelt zijn voorhoofd. Ai ai ai, bijna verbrandt ze haar hand! Zó warm heeft Wouter het. 'Ik zal mama en papa beneden even halen,' zegt ze bezorgd. Evi loopt snel de trap af. 'Mam, pap, kom eens gauw naar Wouter kijken, hij is vreselijk ziek!' Met z'n drietjes racen ze de trap op. Als ze bij Wouter komen, heeft hij zijn oogjes half dicht en mompelt zachtjes: 'Ik wil bij ú blijven, Sofia.' Papa zegt: 'Ik denk dat hij ijlt, we zullen eens snel de koorts opnemen.' Opgewonden zoekt papa de thermometer in de badkamer en even later ziet hij dat Woutertje hele hoge koorts heeft, wel 41 graden! Mama belt gauw de huisarts: 'Dokter, wilt u alstublieft snel komen, want Wouter is héél erg ziek. Ik maak me ontzettend ongerust!' 'Kom maar met hem naar de praktijk, mevrouw.' 'Nee, dat kán helemaal niet, hij heeft 41 graden koorts!' 'Oh... dan kom ik er meteen aan.'

Als de dokter Wouter heeft onderzocht, zegt hij: 'Ik weet het nog niet helemaal zeker, maar ik denk dat hij een hersenvliesontsteking heeft. Hij moet zo snel mogelijk naar het ziekenhuis. Ik zal de ambulance bellen.' Even later wordt Wouter naar het ziekenhuis gereden met de ziekenauto. Mama gaat ook met de ziekenauto mee. Papa pakt snel nog wat spulletjes in voor Wouter: een schone pyjama, wat ondergoed en zijn knuffel. Dan gaat hij met Evi met zijn eigen auto naar het ziekenhuis. Als ze daar aankomen, zijn Wouter en mama al in een behandelkamer, waar Wouter een ruggenprik krijgt, om te onderzoeken of hij hersenvliesontsteking heeft. Wouter is zó ziek dat hij gelukkig niet veel merkt van het nare onderzoek. Korte tijd later vertelt de dokter dat Wouter echt hersenvliesontsteking heeft. Dat is een heel gevaarlijk ziekte. De dokter legt uit wat er gaat gebeuren: 'Hij moet een paar weekjes in het ziekenhuis blijven. Hij krijgt dan een slangetje met een naaldje in zijn arm. Daar zit een fles aan met antibioticum. Dat spul maakt de ziekmakers dood. Daar zal hij snel van opknappen. Ook moet hij in een donkere kamer liggen en mag hij geen televisie kijken, dan krijgen zijn hersens weer rust.' Wouter wordt naar een kamertje gebracht waar geen andere kinderen liggen. Mama mag vannacht bij hem blijven. Papa en Evi rijden samen weer naar huis. Stil zitten ze naast elkaar in de auto.

Evi ziet hoe er tranen biggelen over papa's wangen.
 Ze heeft papa nog nooit zien huilen.
 En dan stromen ook bij Evi de waterlanders uit haar ogen.
 Papa zet de auto even aan de kant. Evi en papa houden elkaar heel stevig vast.
 'De dokters zijn zo knap tegenwoordig,' zegt papa. 'Ze kunnen hem heus wel beter maken.'
 'Hij heeft j uw kracht, pap,' zegt Evi. 'Hij redt het wel. Ik zal aan koningin Sofia vragen of ze een handje kan helpen.'
 Als ze thuiskomen, gaat Evi meteen naar bed, want het is al midden in de nacht.
 Ook papa is moe van alle spanning van die avond en gaat ook naar bed, maar hij kan de slaap niet goed vatten.
 Steeds weer dwalen zijn gedachten af naar zijn zoontje Wouter, van wie hij zo zielsveel houdt.
 Papa is bang dat er iets naars met Wouter zal gebeuren. Hij denkt dat Wouter misschien wel dood zou kunnen gaan, want het is een hele ernstige ziekte.
 Voor het eerst van zijn leven bidt papa: 'Oh God, als U bestaat, laat mijn zoontje Wouter dan alstublieft b eter worden! Hij verdient het toch niet om te sterven.
 Wouter is zo'n ontzettend lief kereltje en hij is nog veel te jong om dood te gaan.
 Als U een God van liefde bent, houd dan zoveel van Wouter dat hij genezen zal. Hoort U mij?'
 Tranen van verdriet stromen alweer over vaders wangen.

Wouter gaat over

Intussen slaapt Evi, maar in de droomwereld wordt ze wakker in de armen van haar geliefde koningin Sofia.
 'Wat ben je toch verdrietig, mijn klein pareltje,' troost Sofia haar.
 'Gaat Woutertje dood?' vraagt Evi angstig.
 'Dood best aat niet, lieverd,' zegt Sofia.
 'De mensen d enken alleen dat dood bestaat omdat het lichaam niet meer beweegt en niet meer ademt.
 In werkelijkheid leeft het lichtlichaam van de persoon gewoon d oor in  en van de vele kleurentuinen.
 Het lichtlichaam gaat naar die tuin, waar het zich het best thuis voelt. Van binnen verander je niet, nadat je lichaam is doodgegaan.'
 'Hoe komt het dan dat de mensen op aarde dat niet weten, Sofia?'
 'Ach...misschien omdat geen enkele dode het hen kan vertellen.'
 'Omdat hun mond niet meer werkt natuurlijk. Aha!
 Hoeveel kleurentuinen bestaan er eigenlijk?'
 'Er zijn h eel veel verschillende mensen en n et zoveel verschillende tuinen.'
 'Z oveel?'
 'Ja, ontelbaar veel'

‘Naar welke tuin gaat een dief, Sofia?’

‘Die gaat naar een tuin waar het heel gewoon is dat mensen van elkaar stelen. De dief vindt dat niet erg en voelt zich daar thuis.

Hij blijft in die tuin, tot hij stelen wél erg gaat vinden.

Als hij heeft besloten om niet meer te stelen, gaat hij vanzelf naar een andere tuin.’

‘Naar welke tuin gaat Wouter?’

‘Hij gaat naar een speciale kindertuin, waar kinderen zich heerlijk voelen.’

‘O wat fijn voor hem. Waarom mag hij niet wat langer bij ons blijven, Sofia?’

Sofia neemt even de tijd om het juiste antwoord te kunnen geven...

‘Ik heb je uitgelegd dat God liefde is en dat die verstopt zit in alle mensen, weet je nog?’

‘Ja, dat hebt u verteld, maar het lijkt nu toch alsof mijn broertje van me wordt afgepakt.’

‘Er kan alleen iets worden afgepakt als het van jón zou zijn.

Maar Wouter is toch niet van jón? Hij is alleen maar van zichzelf!’

‘Aha, dat is ook zo.’

‘Als Wouter in jullie gezin klaar is met zijn lessen voor dit leven, moet hij een nieuwe manier zoeken om zichzelf verder volmaakt te maken.

Hij leeft dan eerst met zijn lichtlichaam een poos in de kleurentuinen

en daarna gaat zijn lichtlichaam in een nieuwe baby van nieuwe ouders.

Bij die ouders leert hij dan weer ándere dingen.’

‘O ja, dat vertelde u al eens eerder.

Maar hij hoeft toch niet nóg meer te leren, hij *is* toch al volmaakt!’

‘Iedereen kan eeuwig blijven leren. Leren is geen straf hoor, maar wordt steeds fijner.

In jullie gezin kan hij niets meer leren, daarom gaat hij verder.

Als Wouter overgaat, weet dan dat hij jou altijd kan bezoeken.

Je kunt hem gewoon roepen in je gedachten, dan is hij meteen bij je, wáár je ook bent.

Dat is toch een fijne troost voor jou, Evi.

Vertel dit ook maar aan je papa en mama, want ze zullen erg verdrietig zijn, als ze zouden denken dat hij helemaal verdwenen is nadat hij gestorven is.

Ik zal hen proberen te helpen in hun dromen.’

Nadat Sofia dit heeft gezegd, sluit ze Evi zacht en liefdevol in haar armen.

‘Dood doet zo gemeen pijn, Sofia.

Wouter en ik kunnen nu niet meer samen spelen.

We kunnen niet meer samen lachen, niet meer samen eten, niet meer samen stoeien en ik kan hem niet meer knuffelen!

Ik zal hem zó missen...’ snikt Evi.

Ze huilt nu heel hard.

Sofia veegt met een zachte zakdoek de tranen van Evis wangen.

‘Laat hem lós, Evi. Dan hoeft hij niet meer zo lang ziek te zijn.

Kom, ik zal je even naar het ziekenhuis brengen.’

Sofia's en Evis lichtlichamen vliegen samen naar het ziekenhuis waar Wouter ligt. Binnen een paar tellen zijn ze er.

Evi ziet Wouters bleke snoetje boven de lakens uitsteken.

Mama zit op een stoel naast het bed, ze is in slaap gevallen.

Dan ziet Evi hoe het lichtlichaam van haar broertje uit zijn lijfje vloeit.

Hij vliegt meteen naar Evi en omhelst haar.

Nog één keer kijkt Wouter naar zijn slapende moeder.
 Hij aait haar zacht over d'r haren.
 Nog één keer kijkt hij naar zijn eigen lichaam dat in het ziekenhuisbed ligt.
 Zijn lichaam leeft niet meer.
 Als een jas die niet meer past, laat Wouter zijn lichaam achter.
 Sofia pakt Wouter bij de hand.
 Met hun drietjes vliegen ze recht naar hun eigen huis.
 Wouters lichtlichaam gaat op de rand van vaders bed zitten.

Papa slaapt, maar Sofia wekt hem.
 Hij gaat rechtop zitten en schrikt een beetje.
 'Ik geloof mijn ogen niet. Hoe kan het dat je hier bent?
 Je ligt toch in het ziekenhuis!'
 'Mijn lichaam leeft niet meer,' zegt Wouter voorzichtig.
 'Maar mijn geest leeft eeuwig, papa.
 Vóór ik met Sofia terugga naar het licht,
 wil ik zo graag nog zeggen dat ik super veel van je houd!
 Zeg tegen mama dat ze de allerliefste moeder voor me was die ik
 ooit in al mijn levens heb gehad. Ik zal haar nóóit vergeten.
 Ik wilde mama niet wakker maken, want ik weet zeker dat ze
 geen afscheid van me zou kunnen nemen.
 Ik hoop dat ze dat begrijpt. Geef haar deze zoen van me, papa.
 In gedachten zal ik altijd bij jullie zijn!'
 Wouters lichtlichaam kust papa onvoelbaar op zijn wangen.
 Vader zit daar nog steeds rechtop in bed. Hij gelooft zijn ogen niet.
 Hij zou het wel uit willen schreeuwen van verdriet, maar toch kan hij dat niet.
 Hij voelt dat hij zijn zoontje moet laten gaan.
 Tranen druppelen over zijn gezicht, terwijl hij zegt:
 'Dag lieverd! Ik zal altijd van je blijven houden, waar je ook bent.'
 Sofia pakt Wouter weer bij de hand en neemt hem mee op reis.
 Evi mag niet mee, zij is intussen weer in haar eigen lichaam

wakker geworden.

Ze loopt meteen naar papa om hem te troosten.

Dan gaat de telefoon.

Het is een verpleegster uit het ziekenhuis.

Ze vraagt of papa zo snel mogelijk naar het ziekenhuis wil komen.

Evi hoort hoe papa heel kalm tegen de verpleegster zegt:

'Ik weet al dat mijn zoontje is overleden, hij was zojuist hier om afscheid te nemen.' Aan de andere kant van de lijn wordt het stil.

'Zeg maar tegen mijn vrouw dat ik er zo snel mogelijk zal zijn.'

Papa en Evi kleden zich gauw aan en gaan weer naar het ziekenhuis.

Onderweg in de auto wordt er niet veel gepraat.

Evi en haar vader zitten stil naast elkaar.

Af en toe laat papa met één hand het stuur los om Evis hand even vast te pakken.

Als ze bij het ziekenhuis aankomen, staat mama hen al op te wachten bij de hoofdingang.

Mama is erg overstuur, ze valt papa om zijn nek en snikt hartverscheurend.

Papa huilt nu ook met diepe uithalen en ook Evi moet heel hard snikken.

Zo staan ze daar met hun drietjes in de gang van het ziekenhuis een hele poos te huilen, terwijl ze elkaar stevig vasthouden.

Dan vertelt papa aan mama hoe Wouter afscheid kwam nemen van hem en van de kus die speciaal voor mama bestemd was.

'Oh, dan was mijn droom helemaal echt!,' zegt mama.

'Ik droomde dat Wouter een doorschijnend lichaam had en over mijn haren aaide.'

En nu rollen er nog meer dikke tranen over mama's gezicht.

Dan gaan ze naar de kamer waar Wouters dode lichaam in bed ligt.

Zijn gezichtje is nog bleker geworden, maar op zijn mond staat nu een glimlach.

Evi aait hem zacht over zijn wangetjes. Die voelen koud aan.

'Het voelt net als een wassenbeeld uit het museum van Madame Tussauds in Amsterdam,' denkt Evi.

Evi probeert goede woorden te vinden voor haar ouders:

'Toen Wouter geboren werd, kwam zijn geest in dit lichaam.

Die geest maakte hem levend. Nu is zijn geest uit dit lichaam verdwenen, daarom kan dit lichaam niet meer leven.

Hij heeft dit 'jasje' niet meer nodig. Hij is nu vrij.'

Ook vertelt ze wat ze de afgelopen nacht allemaal van Sofia heeft geleerd over God en over doodgaan.

Het is een hele troost voor papa en mama om te weten dat dood niet echt bestaat en dat een lichaam maar een tijdelijke woonplaats is.

Evi heeft het goed uitgelegd. Mama zegt tegen Evi:

'Ach, als ik jónu toch niet had, dan had ik er niets van begrepen en was mijn verdriet nóg groter.

Nu ik weet dat Wouter er nog gewoon *is*, zal ik hem hopelijk iétsje minder gaan missen.

Ik ben zo blij dat koningin Sofia je dit allemaal heeft verteld!

Bedank haar maar van mij, wil je? Niet vergeten hoor!'

Ze blijven met hun drieën nog de hele nacht naast Wouters bed zitten...

En langzaam wennen ze aan het idee dat dit lichaampje niet meer ademt, dat het hartje niet meer klopt, de beentjes niet meer lopen,

de oogjes niet meer zien, dat de handjes niet meer aaien en het mondje nooit meer zal babbelen.
 Tegen de ochtend gaan ze naar huis. Ze zijn zo vreselijk moe.
 Het lichaam van Wouter wordt naar het mortuarium van het ziekenhuis gebracht. Dat is een gebouw waar de lichamen van overleden mensen naar toe worden gebracht. Familieleden kunnen daar dan afscheid nemen.
 Papa Peter belt zijn broer Leo om het slechte nieuws te vertellen. Die schrikt natuurlijk heel erg. Gelukkig wil Leo de rest van de familie bellen.
 Evi mag in het grote bed van papa en mama komen liggen. Ze houden elkaar stevig vast en vallen na die vermoeide nacht al gauw in een diepe slaap.
 's Middags wordt mama Angela als eerste wakker. Ze neemt een warm bad en probeert alles wat er gebeurd is op een rijtje te zetten. Haar hoofd loopt bijna over van alle gedachten. Ze kan alleen maar aan Woutertje denken.
 'Hoe zou het met hem zijn? Waar zou hij zijn? Wordt hij goed opgevangen? Zal hij het allemaal wel snappen wat hem nu overkomt? Zal hij me niet vreselijk missen? Zo'n klein kind kan toch niet zonder zijn moeder...'
 Als Evi wakker wordt, merkt ze dat mama al op is. Ze loopt naar de badkamer en ziet dat mama in bad ligt. Ze kleedt zich uit en gaat bij mama in bad zitten. Evi voelt de vragen die in mama's hoofd rondspoken. Ze zegt: 'Het gaat goed met Wouter, mam. In het licht zorgt iedereen voor elkaar, het is daar héérlijk! Zal ik nu je rug eens lekker inzepen?'
 'Da's lief van je, schat. Maar laten we eerst jouw haren eens gaan wassen.'

Diezelfde dag nog komen er heel veel mensen op bezoek. Opa's, oma's, ooms, tantes, burens ook... Ze zijn allemaal verdrietig en er wordt veel gehuild. De meeste familieleden kunnen maar niet begrijpen waarom die lieve kleine Wouter zo snel is doodgegaan. Evi heeft zich teruggetrokken op haar kamer. Met haar oogjes dicht zit ze rechtop in bed. Ze luistert naar haar adem, net zolang tot ze helemaal rustig is. Ze denkt nergens meer aan. Ze voelt geen verdriet meer. Evi voelt zich heerlijk vredig, ze weet dat alles goed is. Ze voelt dat Wouter heel dicht bij haar is. Ze glimlacht...

Het afscheid

Over een paar dagen zal Wouters lichaam worden gecremeerd. Een lichaam dat niet meer leeft, kan niet lang bewaard blijven en wordt begraven of verbrand.

Papa vertelt: 'Als iemand wordt begraven dan kunnen familieleden, als ze dat willen, nog eens naar het kerkhof gaan. Ze zetten dan vaak bloemen op het graf en ze voelen zich weer even sámen. Iemand kan ook gecremeerd worden, dan wordt het dode lichaam verbrandt. Dat doet geen pijn hoor, want er zit niemand meer in het dode lichaam. Er blijft dan as over. De as wordt in een soort vaas gedaan, ze noemen dat een urn. De familie kan die urn mee naar huis nemen. Soms wordt de as in de zee gestrooid.'

Mama en papa vinden het fijner als Wouters lichaam wordt gecremeerd. Ze weten nu allebei dat in dit lichaampje niets meer zit, dat de echte geest van Wouter eeuwig leeft en onmogelijk dood kan gaan. Deze gedachten maken het verdriet iets minder groot. Evi heeft het kleine gele pluizige knuffeleendje, dat ze al voor Wouter had gekocht toen hij nog in mama's buik zat, meegenomen naar het crematorium. Ze legt het eendje tussen alle bloemen op de kleine witte kist waarin Wouters lichaampje ligt. Er wordt mooie zachte harpmuziek gespeeld. Daar hield Woutertje zo van. Jorien, de juffrouw van zijn kleuterklas, leest een versje voor dat Wouter zo leuk vond. Het versje gaat over de zon en de maan:

*Maan, je bent mijn vriendje elke nacht
van jou krijg ik veel kracht
Zon, je schijnt voor mij elke dag
van jou krijg ik een brede lach
Ik zou willen dat ik stralen kon
net zoals de maan en de zon
Allerliefste zon en maan
zullen wij samen schijnen gaan?*

Als juffrouw Jorien de laatste regel van het versje heeft voorgelezen rollen er dikke tranen uit haar ogen. Terwijl ze een grote zonnebloem op het kistje legt, zegt ze: 'Je was in de klas ook altijd een zonnetje... Dág lieverd!' Als iedereen afscheid heeft genomen van het lichaam van Wouter, gaan alle familieleden en vrienden naar een andere kamer. Ze drinken koffie en praten nog wat ná met papa, mama en Evi. Terwijl ze al die treurige mensen ziet, denkt Evi: 'Wat jámmer nou toch! Ze moeten toch weten dat dood niet echt bestaat. Dat je niet sterft maar óvergaat naar een volgend leven vol licht. Als ze dát nou eens wisten!' Wanneer iedereen is vertrokken gaat Evi met mama en papa nog één keertje kijken naar het lieve snoetje van Woutertje. Mama streelt zacht zijn koude wangetjes. Papa legt het gele eendje, dat Evi op de kist had gelegd, naast de witte handjes van Wouter. 'Ik ben blij dat je mijn broertje bent,' fluistert Evi nog even.

‘Zullen we afspreken dat we elkaar vaak blijven zien in de roze tuin bij de vijver? Ja?’

’s Avonds zitten ze met z’n drietjes aan tafel.
 De stoel waar Wouter altijd zat is nu leeg.
 Toen Evi de tafel ging dekken voor mama, pakte ze per ongeluk vier borden uit de kast in plaats van drie.
 Tijdens het eten wordt er bijna niet gepraat.
 Alle drie zijn ze in gedachten verzonken, ze denken aan Woutertje...
 Mama zegt: ‘Kon ik maar even mijn gedachten stilzetten.’
 In haar binnenste hoort Evi een stemmetje dat zegt: ‘Help haar!’
 ‘Ga maar lekker even naar bed, mam.
 Dan zal ik je vertellen wat ik ooit van koningin Sofia heb geleerd.’
 Mama staat op en gaat samen met Evi naar boven.
 Gehoorzaam gaat ze op haar bed liggen.
 Evi gaat naast haar liggen.
 Dan zegt ze: ‘Hoor eens, mam. Ik heb van koningin Sofia ook wat oefeningen geleerd om rustig te worden. Weet je hoe dat gaat?’
 ‘Geen idee,’ zegt mam. ‘Laat maar horen!’
 ‘Je ligt al lekker op de matras,’ zegt Evi. ‘Zullen we beginnen?’
 Dan ben ik even de juf, oké?’
 ‘Toe maar,’ lacht mam.
 ‘Nou...Maak de tenen van je rechtervoet krom, span ze krachtig aan, houd die spanning even vast en laat dan los.
 Span nu je kuitspieren aan, houd even vast en laat los.
 Nu span je je rechter bovenbeen.
 Voel maar eens het verschil tussen dit rechterbeen en het linkerbeen.
 Je rechterbeen is warmer en slapper.
 Nu doe je hetzelfde met je linkerbeen. Eerst je tenen, je kuit en dan je bovenbeen.’
 Mama doet alles precies wat Evi haar zegt.
 ‘Trek nu je bilspieren bij elkaar en laat los.
 Maak een bolle buik en ontspan je buik.
 Adem diep in, zodat je ribben ruimte krijgen.
 Maak eerst vuisten van je handen en leg dan je handen open en ontspannen naast je lichaam.
 Trek je schouders naar achteren naar elkaar toe, houd even vol en laat los.
 Til je hoofd een beetje op en leg het weer rustig neer.
 Trek nu een gek gezicht, span alle spiertjes van je gezicht aan.’
 Terwijl mama dit doet, schiet ze opeens in de lach:
 ‘Nu lijk ik op een heks, iei iei?’
 Evi lacht niet, maar blijft rustig doorgaan.
 ‘Doe je ogen maar dicht en leg je handen op je buik.
 Voel het op en neer gaan van je buik.
 Bij een inademing wordt je buik bol, net als een ballon waar lucht ingeblazen wordt en als je uitademt loopt de ballon weer leeg, je buik zakt dan in.
 Denk alleen maar aan de in- en uitademing, mam.
 In-uit-in-uit-in-uit-in-uit...
 Je wordt rustig nu... in-uit-in-uit... Je denkt nergens meer aan...

in-uit-in-uit...

Mama voelt zich nu helemaal rustig, ontspannen, kalm.

Met een zoete glimlach ligt ze op bed. Ze is in slaap gevallen.

Voorzichtig stapt Evi uit bed en gaat naar beneden.

Ze gaat bij papa op schoot zitten.

Samen kijken ze even naar de televisie.

Als Evi merkt dat papa's aan Wouter denkt, zegt Evi:

'Pap, Wouter is niet weg hoor, dat weet je toch!

Wouter is in het licht, papa. En dat licht zit in ons eigen hart.

Wouter is daarom in onszélf, pap.

Doe je ogen maar eens dicht en leg je handen op je hart.'

Papa doet wat Evi vraagt.

'Voel dan de liefde in je hart, voel het licht in je hart, voel Wouter in je hart.'

Dan ziet Evi een brede glimlach op papa's mond.

Oh, nu snapt hij eindelijk wat Evi hem al die tijd duidelijk probeerde

te maken; Wouter kán niet weg zijn!

Papa voelt Wouter in zijn binnenste als een fijne zachte tinteling.

Als hij zijn ogen weer open doet, geeft hij Evi een warme knuffel:

'Mmmm, wat ben je toch een schat. Dank je wel hoor!'

De bijzondere hanger

Er gaan drie weken voorbij.

Langzaam wennen ze eraan dat ze met z'n drietjes zijn

in plaats van met z'n vieren.

Mama heeft een foto van Wouter in een lijstje gedaan

en op de televisie gezet.

Dan kan iedereen er zo vaak naar kijken als hij maar wil.

Papa zegt tegen mama: 'Zullen we de slaapkamer van Wouter nog

een poosje zo laten, zijn bed, zijn kast, zijn kleertjes, zijn knuffels?

Dan lijkt het of Wouter er nog een beetje is.'

'Ja natuurlijk schat,' antwoordt mama. 'Ik wil ook Wouters geur in zijn knuffels,

zijn kleertjes en in zijn kussen kunnen opsnuiven.'

Evi mist Wouter ook. Als ze die avond in bed ligt, wenst ze heel sterk

dat ze binnenkort Wouter in de roze tuin zal zien.

Nadat ze diep in slaap is gevallen wordt Evi wakker in de roze tuin.

Ze loopt naar de vijver. Aan de rand van de vijver ziet ze Wouter

zitten in het gras.

Hij praat met een grote prachtige knalroze bloem.

'Zie je wel,' denkt Evi, 'hij is nog helemaal dezelfde Wouter.'

Wouter voelt dat Evi achter hem staat en hij draait zich om.

'Há zusje!' zegt Wouter enthousiast. Ze omhelzen elkaar.
 Ze kijken elkaar diep in de ogen en voelen weer de diepe liefde.
 Zonder woorden 'praten' Evi en Wouter met elkaar.
 Oh, wat is Evi blij van binnen.
 Plotseling is Wouter verdwenen en naast Evi staat nu koningin Sofia.
 Ze begint zacht en vriendelijk te praten met Evi.
 'Als er geen wind zou zijn, zou de zee niet bewegen.
 Zo is het ook met mensen; als er niets gebeurt, groeien de mensen niet.
 Mensen groeien van binnen door dingen die ze meemaken.
 Hierdoor gaan ze meer begrijpen en meer vergeven.
 Ze besluiten soms om het anders te gaan doen, ze veranderen zichzelf.
 Dan groeien ze naar het licht, begrijp je Evi?'
 'Ik denk dat ik het snap, Sofia,' antwoordt Evi.
 Jij bent een kind uit het licht, Evi en hier in de kleurentuinen kun je
 niet echt iets verkeerd doen.
 Maar de aarde is een school, waar je liefde kunt leren groeien.
 Eigenlijk bestaat er geen einde aan groei in liefde.
 Daarom zul jij in de komende jaren ook allerlei dingen meemaken.
 Je moet er zelf achterkomen wat je levenslessen zijn.'
 'Hoe kan ik weten wat ik moet leren, Sofia?'
 'Let maar eens op wat jou verdrietig of boos maakt.
 Juist die dingen zijn voor jou belangrijk.

Kijk ook eens naar dat wat steeds weer opnieuw gebeurt.’
 ‘O jee Sofia, dat lijkt me een moeilijke klus!’
 ‘Jazeker! Het gaat allemaal om zelfkennis, Evi.
 Je gaat nu leren wié en wát je bent, maar dat moet je helemaal zelf doen.
 Wat ik nu zeg is heel belangrijk, let dus goed op:

Alle kinderen die bij mij in de kleurentuinen zijn geweest,
 moet ik een keertje loslaten.
 Langzaam maar zeker zullen ze vergeten wat ze hier van mij geleerd hebben.
 Het is de bedoeling dat iedereen leert om alles van binnen echt goed te vóelen.
 Dat kan alleen maar als je zélf keuzes maakt.
 Die keuzes hebben gevolgen, waardoor je voelt. Hierdoor léér je.
 Op zeker moment krijg je heimwee, die je niet goed snapt.
 Die heimwee brengt je terug naar het gevoel dat je had in de kleurentuinen.
 En dan gaan we elkaar weer ontmoeten.
 Ook al verdwijnen de komende jaren de herinneringen aan mij,
 tóch zal ik altijd bij je zijn;
 Je kunt me niet meer zien, maar je kunt me nog wel horen in je binnenste.
 Als je een vraag stelt, zal ik je antwoord geven.
 Denk niet dat ik je in de steek zal laten, want je bent mijn kind
 en ik ben nog dichterbij dan je eigen handen en voeten.
 Ik ben in je hart, lieve Evi.
 Als je luistert naar je eigen hartklop, weet dan dat ik daar ben.
 En als je luistert naar je adem, weet dan dat ik in je adem ben.’
 ‘Maar als de herinneringen aan u verdwijnen,
 hoe kan ik dan weten dat u bij me bent?’
 Ik zal u vreselijk missen!’ zegt Evi met schrik in haar ogen.
 ‘Over een aantal jaren zul je mij weer kunnen zien.
 Gróei jij maar, lieverd. Gróei en voel het licht dat in je is.
 ‘Maar ik héb toch al het licht in mezelf gezien!
 Weet u nog, toen met die zeven poppetjes!’
 ‘Dat klopt, dat licht helpt om jezelf te leren kennen.
 Je kijkt met dat licht in jezelf.
 Hier is een ketting met een hanger, zodat je me niet helemáál vergeet.
 Over enkele jaren zal de hanger opeens verdwijnen.
 Dán weet je dat we elkaar weer zullen zien.’
 ‘O nee, Sofia,’ zegt Evi fel. ‘Ik hoef die hanger niet! Ik wil ú! Ik wil ú!’
 Evi klemt zich stevig aan Sofia’s benen vast.
 ‘Rustig maar, lieverd. Alles komt goed.’
 Op de hanger staat een stralende zon met daarin een oog.
 De gouden hanger is klein en hangt aan een korte gouden
 ketting met kleine schakeltjes. Er zit geen slotje aan de ketting.
 Toch tovert Sofia ‘m aan de hals van Evi.
 Nog één keer kijken Sofia en Evi elkaar diep in de ogen...
 Evi kijkt nog even naar de hanger die om haar hals hangt.
 In datzelfde ogenblik is koningin Sofia verdwenen!

Dan wordt Evi wakker. Het is nog donker buiten.
 Ze voelt zich opeens zo vreselijk alleen en verdrietig.
 Hartverscheurend begint ze te huilen, met lange uithalen.

Verschrikt komt mama haar kamer binnen en vraagt:
'Maar schatje toch, wat is er aan de hand?'
'Sofia is weg! Ik zal haar járen niet meer kunnen zien!
Zó lang kan ik haar niet missen, mam!'
Mama houdt Evi stevig vast en zegt:
'Nou, dan zal ik éxtra goed voor je zorgen, oké?'
'Jahahaaaa,' snikt Evi.
'Zal ik even lekker bij je komen liggen?' vraagt mama.
Dat vindt Evi natuurlijk erg fijn. Als ze wat kalmer is, zegt ze:
'Mam, ik heb Woutertje gezien in de roze tuin.
Het gaat heel goed met hem.
Ik weet zeker dat jij hem binnenkort óók zult zien.'
In elkaars armen vallen moeder en dochter in slaap.
Het is half acht in de ochtend als papa met een slaperig hoofd
Evis kamer binnenkomt.
'Oh, je bent hier,' zegt hij tegen mama Angela. 'Ik was je even kwijt.
Hé, wat heb jij daar aan je nek hangen?' vraagt hij verbaasd aan Evi.
En dan kijken ze met hun drietjes naar de hanger.
'Prachtig,' zegt moeder. 'Van wie heb je dat gekregen?'
'Jullie zullen het misschien niet geloven, maar deze ketting
heb ik van koningin Sofia gekregen.'
'Dat kan toch niet,' zegt papa. 'Sofia bestaat toch alleen in je dromen?'
Papa bekijkt de ketting nog eens goed en ontdekt dan dat er geen
slotje aan zit. De ketting heeft geen begin en geen einde.
Toch is hij te kort om zó over het hoofd te kunnen.
Hij begrijpt er geen snars van.
Zou het dan tóch waar zijn wat zijn dochtertje zegt?
Is zoiets mogelijk? Het lijkt wel magie!
Mama, die koningin Sofia al een keer in een droom heeft gezien,
voelt in haar hart dat het echt mogelijk is.
Evi vertelt verder niets over de betekenis van de hanger
en ook niet de reden waarom ze hem gekregen heeft.
'Ik moet vandaag gaan varen, Evi,' zegt vader.
'Dit keer blijf ik ongeveer een maand weg. Om tien uur varen we uit.
Kom je me op de kade uitzwaaien?'
'Ja natuurlijk, graag papa!'
'Nou, dan zullen we ons eens snel gaan aankleden,' zegt Angela.
'Morgen wil ik weer naar school, mama.
Ik ben na het overlijden van Wouter al drie weken niet op school geweest.
Ik krijg nu weer zin om te spelen en te leren.'
'Da's goed, kind. Dan ga ik ook maar weer eens aan de slag in de winkel.
Mijn handen beginnen ook te kriebelen om weer eens een
stel mooie hoeden te maken.'

De schoolarts

Het gezin neemt de draad van het oude leventje weer op.
 Vader brengt met een schip een grote vracht naar Noord Afrika.
 Moeder maakt weer hoeden in haar atelier en verkoopt deze in haar winkel
 en Evi gaat weer naar school.
 De eerste dag waren de kinderen, de juffen en meesters van school erg
 lief voor haar.
 Ze vonden het allemaal zo zielig voor haar dat haar broertje was overleden.
 Evi, die normaal zo gezellig en enthousiast met de lessen meedeed,
 is nu wat stilletjes.
 Het liefst trekt ze zich een beetje terug tijdens het drukke speelkwartier.
 Ze begrijpt zelf eigenlijk niet zo goed hoe het komt.
 Echt verdrietig is ze niet meer, maar echt vrolijk kan ze zich ook nog
 niet voelen.
 In de klas staart ze vaak naar buiten, naar de wolken die langzaam
 voorbijrijven.
 De juffrouw begrijpt het wel. Ze geeft Evi expres geen beurt.
 Ze laat haar maar een poosje met rust.
 Thuis speelt Evi het liefst alleen op haar kamer.
 Ze vindt het ontzettend fijn om te tekenen of te schilderen.
 Maar het allerliefst speelt ze met haar poppenhuis.
 Eén pop heeft ze Sofia genoemd. Ze praat urenlang met pop Sofia.
 Mama heeft een paar keer in de deuropening gestaan
 en naar de gesprekken geluisterd.
 Ze voelt dat Evi méér moeite heeft met het afscheid van Sofia
 dan met het overgaan van Woutertje.
 Evi eet steeds minder en ze praat steeds minder.
 Mama begint zich langzaam maar zeker zorgen te maken.
 Ze maakt een afspraak met de schoolarts omdat je met veel
 problemen bij haar terecht kunt.
 Ze heeft ook horen zeggen dat de schoolarts heel aardig is.
 De eerste keer gaat mama alleen naar haar toe.
 Ze praat met haar over de problemen van Evi.
 Thuis zegt ze: 'Luister eens, schat. Ik ben vandaag bij dokter
 van der Linde geweest en ze heeft gezegd dat ze heel graag eens
 met jou wil babbelen.'
 'Waarom ben je eigenlijk bij haar geweest?' vraagt Evi een beetje nors.
 'Wat hadden jullie over mij te bespreken dan?'
 'Om heel eerlijk te zijn... ik wil graag dat je weer zo vrolijk wordt als vroeger,
 want je was zo'n gezellige babbelkous.
 Ik denk dat je diep in je hartje een groot verdriet verstopt hebt.
 Ik zou willen dat ik dat verdriet van je zou kunnen overnemen,
 maar ik weet dat dát niet kan.
 Het zou zo fijn zijn als je me vertelt wat je dwars zit.
 Als je verdriet samen deelt, dan weegt het niet zo zwaar.
 Wat gaat er toch allemaal in dat hoofdje van je om, meisje?'
 'Daar kan ik niet over praten, mam. Ik moet dat zélf oplossen.'
 Terwijl ze dit zegt, omhelst ze haar moeder stevig.

Mama gaat verder:

'Maar het is misschien toch wel fijn voor je om er met iemand over te praten.'

'Oké mam, ik zal wel met dokter van der Linde gaan praten als jij denkt dat het goed voor me is.'

Een weekje later gaat Evi op school naar de schoolarts.

Ze komt elke week een keer naar school en heeft daar een kleine kamer.

Evi klopt zachtjes op de deur.

Als de deur opengaat, kijkt Evi in een paar stralend blauwe ogen.

'Oh, wat lijkt ze veel op koningin Sofia!' denkt Evi.

'Hallo, ik ben dokter Marie-Sofie. Kom maar binnen. Jij bent zeker Evi?'

'Jjjjaa,' stottert Evi.

Ze is zo geschrokken van de naam Marie-Sofie en hoe ze eruit ziet.

Ze lijkt echt sprekend op Sofia!

'Jee, hoe is het mogelijk!' denkt Evi.

Ze kijkt Marie-Sofie verward aan. 'Wat heb je toch mooie ogen, Evi.

Om eerlijk te zijn lijkt het alsof ik deze ogen al eerder heb gezien.

Het is net alsof ik je al heel lang ken.

Heb jij dat ook, Evi?'

Evi is opgelucht en zegt:

'Ja ja, u lijkt sprekend op koningin Sofia. Dat is de vrouw uit mijn dromen, bij wie ik elke nacht in de mooie kleurentuinen mocht zijn.'

'Mag je daar nu niet meer zijn dan?,' vraagt dokter Marie-Sofie.

'Nee, ze heeft me in de steek gelaten.

Ik mag haar de komende jaren niet meer zien.'

Marie-Sofie kijkt naar het verdrietige hoopje mens wat voor haar zit, met afgezakte schouderjes en holle oogjes.

'Zal ik je eens een geheim verklappen? Ik ken koningin Sofia ook.

Zij is ook de lerares van mijn binnenste.'

Evi veert overeind. Met grote verbaasde ogen vraagt ze:

'Wwwát? Is dat écht waar? Kent u koningin Sofia óók?'

'Jawel. Daarom weet ik ook zéker dat ze jou heus nooit in de steek zal laten.

Waarom heeft ze jou bij mij gebracht, denk je? Dat is écht niet toevallig!

Er bestaat eigenlijk niéts wat zomaar toevallig gebeurt.

Dat lijkt alleen maar zo, omdat we vaak niet in de gaten hebben dat er een speciale reden achter zit.'

'Hoe bedoelt u dat, Marie-Sofie?'

'Koningin Sofia heeft mij eens uitgelegd dat alle dingen die gebeuren, bij een groot plan horen om alle mensen naar het licht te brengen.

Ik denk dat Sofia jouw verdriet heeft gevoeld en jouw moeder heeft ingefluisterd dat ze met jou naar mij moest gaan.

Want Sofia weet natuurlijk ook dat ik je verder kan helpen.

Het zit zó mooi in elkaar. Ik denk dat iedereen wordt geholpen.'

'Zou echt iedereen een helper hebben?'

'Ja, volgens mij wél. Ik denk dat Sofia een koningin van het licht is en dat zij kinderen weer terug brengt naar het grote licht van liefde'.

'Koningin Sofia leerde ons dat het grote licht van liefde God is'

'Dat heeft ze mij óók geleerd, Evi.

Lang geleden heeft Sofia mij geleerd dat ik moest luisteren naar mijn adem.

En als ik dan heel stil en zonder gedachten zou zijn, zou ik in mezelf Gods liefde kunnen voelen.

Heeft Sofia jou ook die oefening gegeven?'

'Ja hoor! Een hele poos geleden al en ik deed die oefening elke dag.

Maar toen Sofia zei dat ik haar zoveel jaren niet meer zou kunnen zien, lukte het opeens niet meer. Ik kon niet meer rustig worden,

hoe erg ik ook mijn best deed.

Ik kon ook niet meer blij zijn van binnen,' antwoordt Evi een beetje sip.

'Sinds die tijd gaat er vanalles mis met me.'

Vol medelijden kijkt Marie-Sofie Evi aan en denkt:

'Oh, hoe vaak heb ik me net zo eenzaam en verlaten gevoeld als dat lieve kind hier...'

En dan zegt ze hardop: 'Soms wist ik ook niet meer hoe ik verder moest, maar er was altijd weer dat stemmetje in me dat zei dat ik geduld moest hebben en dóór moest gaan met oefenen.'

'Ik hoor ook wel eens stemmen binnen in me, maar ik weet niet meer of het mijn éigen stem is of de stem van koningin Sofia.'

'Dat vond ik in het begin ook best moeilijk, Evi.

Toen kreeg ik ineens het idee om licht te gaan inademen.

Gewoon denken dat je licht inademt en dan voel je ook dat er licht binnenkomt.

Als je licht inademt, kun je eigenlijk niet anders dan liefdevol denken.

Eigenlijk steek je door te oefenen je eigen lamp van binnen aan.

Bedenk maar dat je de stekker in het stopcontact steekt.

Je verbindt die stekker dan met de grote elektriciteitsbron.

Je zou ook kunnen zeggen dat je je met God verbindt.'

'Oh, wat leg je dat toch mooi uit, Marie-Sofie.'

Tegelijk denkt ze: 'Zou de oefening van licht inademen door koningin Sofia zijn ingefluisterd? Vast wel!'

En nu hardop: 'Ik ben zo blij dat ik naar je toe ben gekomen.'

'Ik heb een goed idee,' zegt Marie-Sofie. 'Als je wilt, mag je elke woensdagmiddag naar me toe komen, ik woon hier vlakbij.

Dan kunnen we samen praten over de dingen die je meemaakt en voelt,

want ik kan me voorstellen dat je hier niet met iederéén over kunt praten.'

'Nou, daar ben ik super blij mee!'

'Ik denk dat we voor vandaag genoeg besproken hebben.

Ga nu maar naar huis en doe de hartelijke groeten aan je moeder.

Vraag haar nog wel even of ze het goed vindt dat je 's woensdags voortaan naar me toekomt.'

'Dat zal ik zeker doen! Tot woensdag, Marie-Sofie.'

Evi geeft Marie-Sofie een hand en gaat dan op weg naar huis,

want de school is intussen uit. Onderweg huppelt ze van blijdschap.

'Het lijkt wel of ik nu een nieuwe koningin ben tegengekomen...

Koningin Sofia is de lichtkoningin en Marie-Sofie de aardekoningin!'

Als Evi thuiskomt, ziet ze dat papa weer thuis is van zijn verre reis naar Afrika.

'Hááá die papseflaps,' roept Evi terwijl ze hem om de nek vliegt.

Ze overlaadt hem met kusjes.

'Hoe is het met m'n meissie?'

Je ziet een beetje bleek om je neusje, ben je ziek geweest?'

'Nee hoor, het valt wel mee.'

En dan vertelt ze aan papa en mama dat ze bij dokter van der Linde

is geweest. Ze vertelt ook dat de dokter heel veel op koningin Sofia lijkt

en dat ze elke woensdagmiddag naar haar toe mag.

Natuurlijk vinden papa en mama het goed dat ze gaat.

Zonder dat Evi het ziet, knipoogt mama naar papa.

Dat betekent dat mama straks wel het een en ander zal uitleggen.

Marie-Sofie vertelt over Jezus en Boeddha

De volgende vrije woensdagmiddag wandelt Evi vrolijk naar het huis van Marie-Sofie van der Linde.

Als de deur opengaat, kijkt Evi weer in die mooie zachte ogen.

'Kom binnen! Zullen we naar mijn zolderkamer gaan, daar schijnt de zon nu zo fijn binnen?'

Als ze twee trappen hebben beklommen,

komen ze op de zolder met een groot zonnig dakraam.

De meeste stralen vallen op een paar dikke velours kussens die op de grond liggen.

Tegen de muur staat een lage tafel met daarop een standaardje met een rokend stokje met een heel aparte geur.

'Wat is dat, Marie-Sofie?'

'Dat is wierook, je hebt ze in vele verschillende bloemen- en kruidengeuren.

Vind je deze lekker ruiken?'

'Het ruikt vreemd, maar eigenlijk best lekker.'

'Wie zijn die twee meneren op die foto's naast de wierook, als ik vragen mag?'

'Dat zijn Jezus en Boeddha.

Heel veel jaren geleden leerde Boeddha de mensen mediteren zodat ze het licht in zichzelf konden vinden.

Jezus leerde de mensen dat het licht in de mens God is en dat God liefde is.’
 ‘Vertel eens wat meer over die meneer Jezus.
 Sofia heeft wel wat over hem verteld, maar ik ben zoveel vergeten.
 Misschien kan ik van hem wel heel veel leren.’
 ‘Jezus was net als Boeddha, Mohammed, Mozes en Krishna,
 een lichtmeester.
 Hij was zo bijzonder liefdevol dat de mensen die hem kenden
 hem nooit vergeten konden.
 Die mensen hebben alles opgeschreven, over het leven van Jezus.
 Al die verhalen zijn bij elkaar gebracht in een boek.
 Dat boek heet de Bijbel. Heb je daar wel eens van gehoord, Evi?’
 ‘Ja! Op school hebben we een kinderbijbel.
 En hoe heten de boeken van de andere lichtmeesters?’
 ‘Het boek over het leven van Mohammed heet de Koran
 en het boek over Krishna heet de Bagavad Gita.
 Het Joodse boek over Mozes heet de Thora.
 Heb je daar ooit van gehoord?’
 ‘Nee, die hebben we op school niet, maar ik wil er graag wat meer over weten.
 Onze juf heeft wel eens uit de kinderbijbel voorgelezen.’
 ‘Weet je nog waar het verhaal over ging?’
 ‘Uh... dat Jezus water in wijn kon veranderen. Was Jezus misschien een tovenaar?’
 ‘Nee, geen tovenaar, maar een lichtwerker.
 Jezus vroeg of het licht - God dus - wilde helpen en dan leek het
 voor de mensen alsof Jezus kon toveren.’
 Evi vraagt: ‘Kan God wel wonderen maken?’
 ‘In God is álles een groot wonder. Kijk maar eens naar een bloem of een boom.
 En kijk eens naar een baby... Wie kan er nu kleur maken, een zon of zand?
 Alles is éven bijzonder,’ antwoordt Marie-Sofie.
 ‘Nog even over die mooie boeken... daarin kunnen de mensen nu nog
 steeds lezen hoe ze zelf net als de lichtmeesters kunnen leven.
 Als alle mensen op aarde net zo liefdevol zouden denken als zij,
 dan was het hier een paradijs.
 De mensen zouden elkaar altijd als vrienden helpen.
 Niemand zou belangrijker dan iemand anders willen zijn.
 De hele wereld zou vol liefde zijn. Er zou niets meer lelijk zijn.
 Ook de natuur zou met respect behandeld worden.’
 Evi heeft met open mond geluisterd.
 ‘Hoe kun je ervoor zorgen dat alle mensen zo worden?’
 ‘Je kunt er niet voor zorgen dat alle mensen veranderen, Evi.
 Maar je kunt wél jezelf veranderen.
 Begin met je eigen gedachten te zuiveren;
 Probeer steeds de goede dingen te doen, wees éérlijk
 en keur andermans fouten niet af.
 De lichtmeesters hebben de mensen geleerd hoe ze elkaar
 konden begrijpen en hoe ze elkaar konden vergeven.
 Begrijp je dat iedereen alleen maar zichzelf kan veranderen?’
 ‘Ja, Marie-Sofie. Dat lijkt me nogal logisch.’
 ‘Ook kun je proberen spulletjes niet zo belangrijk te vinden.
 Veel mensen kopen veel meer dan ze eigenlijk nodig hebben.
 Als je niet te véél gebruikt en eenvoudig leeft, is er voor iedereen

op de hele wereld genoeg.

Kom maar eens bij me zitten op de kussens.'

Dan pakt Marie-Sofie een Bijbel en leest een verhaal voor dat Mattheus, een vriend van Jezus, heel lang geleden heeft opgeschreven.

Mattheus schrijft dat Jezus op een dag zei:

'Ben niet bezorgd over je leven, wat je zult eten of drinken of waarmee je je zult kleden.

Kijk maar naar de vogels: zij zaaien niet, zij maaien niet en ze verzamelen niets. En toch worden ze gevoed door uw hemelse Vader. De Vader weet dat je eten en drinken en kleding nodig hebt, daarom zal hij hiervoor allemaal zorgen.

Maak je geen zorgen over de dag van morgen.'

'Oh, wat mooi,' zucht Evi. 'ik herinner me ineens iets uit de rode tuin.

Sofia leerde me dat ik altijd kon vertrouwen dat de aarde me altijd geeft wat ik nodig heb. Alles wat groeit en bloeit, is er voor de mensen.

En ook leerde Sofia me: Als vandáág de zon niet schijnt, dan schijnt ze morgen of overmorgen nóg fijner!

'Ja, dat klopt,' zegt Marie-Sofie met een glimlach.

'Alles komt altijd goed, omdat God iedereen liefheeft.

Alle mensen zijn immers Zijn kinderen, Hij zorgt voor iedereen.'

Evi voelt zich helemaal warm worden van binnen.

'Weet je wát...,' zegt Marie-Sofie, 'ik heb een idee!

Omdat koningin Sofia heeft gezegd dat je nu op eigen benen moet leren staan, wil ik je voorstellen om thuis jullie tuin óm te bouwen tot de mooiste kleurentuin die je ooit hebt gezien.

Verdeel je tuin in zeven delen.

Het eerste jaar zaai je in het eerste stuk rode bloemen.

Als je dan die mooie rode bloemen ziet, zul je je iedere dag het vertrouwen herinneren, wat je voelde in de rode tuin bij Sofia.'

'Wat een goed idee, Marie-Sofie!'

'Volgend jaar zaai je in het tweede deel van je tuin oranje bloemen, dan gele, roze, lichtblauwe, donkerblauwe en het laatste jaar paarse. Elke keer als je iets meemaakt wat je niet leuk vindt of als je iets niet begrijpt, ga je in je bloementuintje werken.

Ga de bodem losmaken, wied het onkruid en kijk naar de mooie bloemen.

Je zult dan merken dat het in je hoofd óók zo gaat.'

'Hoe bedoelt u?'

'Het onkruid schoffelen is net als je verdriet losmaken en de mooie bloemen kun je vergelijken met je eigen mooie gedachten.

Ga maar eens aan de slag.

Ik weet zeker dat je het leuk zult vinden.'

'Hebt u vroeger ook getuinierd?'

'Ja, ik heb heel wat uren in mijn tuintje doorgebracht.

Héérlijk vond ik het.

Ik denk dat je ouders het ook wel fijn zullen vinden, want zelf hebben ze niet zoveel tijd om jullie tuin te verzorgen, denk ik.'

'Dat weet ik wel zéker. Mama heeft het te druk met haar winkel en papa is vaak op reis met zijn schip.

Ik vind het een heerlijk idee, ik verheug me er zo op!'

De tijd is omgevlógen en Evi trekt haar jas aan.

‘Hé... wat heb je daar om je hals, mag ik eens kijken? Oh, wat mooi!
 Zal ik je eens vertellen dat ik vroeger precies dezelfde ketting
 met precies dezelfde hanger heb gehad,’ zegt Marie-Sofie.
 ‘Nou, dat betekent in elk geval dat u koningin Sofia wérkelijk kent!’
 Evi geeft Marie-Sofie spontaan een dikke kus op d'r wang.
 ‘Tot volgende week,’ zegt Marie-Sofie.
 Als ze de deur dicht heeft gedaan, denkt ze hardop:
 ‘O God, wat ben ik blij dat U zo'n bijzonder kind bij me hebt gebracht.’

Evi leert vertrouwen

Thuisgekomen gaat Evi bij haar moeder op schoot zitten
 en vertelt haar in geuren en kleuren over haar bezoekje aan Marie-Sofie.
 ‘Ach meisje, wat ben ik toch blij voor je dat je haar ontmoet hebt.
 Je bent weer zo heerlijk vrolijk.
 Zullen we dan meteen maar eens de tuin gaan bekijken?’
 Samen lopen ze naar buiten via de achterdeur.
 Mama schiet in de lach. ‘Is dit een túin?’
 ‘Nee mam, het lijkt meer op een oerwoud.’
 ‘Tja meisje, je weet dat ik het zo druk heb in de winkel.
 Voor de tuin heb ik al jaren geen tijd meer gehad.
 Kom, ga jij eens in het schuurtje kijken of er nog een schep te vinden is,
 dan ga ik een paar rubberen laarzen aantrekken.
 Dan zal ik proberen of ik al dat onkruid kan omspitten.’
 In de schuur vindt Evi twee scheppen, een grote en een kleine.
 Ze neemt ze allebei mee naar buiten.
 ‘Ik zal ook meehelpen,’ zegt ze enthousiast.
 Het is een hele klus.
 Het onkruid zit stevig vast in de grond en mama en Evi moeten hard
 bovenop hun schep trappen om te kunnen spitten.
 Na anderhalf uur hebben ze pas één hoekje van de tuin kunnen bewerken.
 De zweetdruppels staan op hun gezicht.
 ‘Weet je wát, Evi... we zullen papa vragen of hij ons komend weekend wil helpen.’
 ‘Goed idee, ik ben zo moe als een krokodil.’
 ‘Als een krokodil? Zijn krokodillen moe dan?’
 ‘Hi hi, ik zeg zomaar wat.’
 Die zaterdag werken papa, mama en Evi keihard in de tuin.
 Ze spitten de tuin helemaal om, zodat er geen grassprietje
 en geen paardenbloem meer te zien is.
 Als ze ermee klaar zijn, gaan ze gezellig met hun drietjes naar een
 tuincentrum om daar bloembollen en bloemzaadjes te kopen.
 Ook kopen ze alvast enkele plantjes die al in bloei staan. Alles in de kleur rood.
 De volgende dag verdeelt Evi met rijen van kiezelsteentjes
 de grote tuin in zeven gelijke delen.
 In het eerste deel, dat het dichtst bij hun huis ligt,
 stopt ze één voor één de zaadjes in de grond.

Ook de bloembollen krijgen elk hun eigen plekje, veilig onder de grond.
 Evi zet stokjes in de grond, zodat ze weet waar de bloembollen verstopt zijn.
 Dan maakt ze kuiltjes voor de plantjes met de rode bloemen.
 Als ze klaar is, gaat ze op het bankje zitten dat onder het raam staat.
 Ze bewondert de rode bloemetjes. Die lijken wel van fluweel.
 Elke dag werkt Evi een poosje in de tuin, ze schoffelt het onkruid
 dat erg snel groeit.
 Als ze het regelmatig bijhoudt, dan valt het allemaal reuze mee.
 Ze geeft de plantjes water en kijkt, zittend op haar hurken,
 elke dag of er al wat uit de zaadjes of bloembollen omhoog komt.
 Haar gedachten dwalen af naar de rode tuin bij koningin Sofia.
 'Vertrouwen,' schiet het steeds door haar heen.
 Ja, ze voelt dat ze vertrouwen moet hebben in de aarde.
 De aarde laat alles groeien en bloeien...
 Evi kijkt eens naar de zon op haar hanger en ze voelt zich
 helemaal warm worden van binnen.
 Na enkele weken is het dan eindelijk zover;
 de eerste sprietjes steken uit de grond omhoog.
 'Hé hallo, fijn dat jullie er eindelijk zijn. Welkom in mijn tuin!
 Groei maar lekker hard.'
 Terwijl ze zo op haar hurken zit, bedenkt Evi hoe weinig vertrouwen
 ze eigenlijk had toen ze zich zo ellendig en alléén voelde.
 En toch was het allemaal weer in orde gekomen;
 ze had Marie-Sofie ontmoet en dat veranderde haar hele leven.
 Die volgende woensdagmiddag praat ze met Marie-Sofie
 over vertrouwen hebben.
 Marie-Sofie zegt: 'Ik heb zo vaak in mijn leven getwijfeld,
 maar steeds gebeurde er toch weer iets wonderlijks.
 Het leek wel of alles wat ik diep in mijn hart wenste altijd uitkwam, ja heus.
 Zo ontdekte ik dat mijn *wil* heel belangrijk is.
 Net zoals de onzichtbare kracht van de aarde die
 planten en bloemen kan laten groeien, weet ik nu dat er ook
 een onzichtbare kracht bestaat die de wil van mensen

laat groeien en werkelijkheid laat worden.’
 ‘Zo heb ik het nooit bekeken. Nu u het zegt....
 Ik zou zo graag voor papa een kadootje kopen voor Vaderdag,
 maar ik krijg nog geen zakgeld.’
 ‘Bedenk dan eens heel precies wat je wilt voor je vader.’
 Evi denkt heel diep na en zegt dan:
 ‘Ik zou hem zo graag een hangertje willen geven,
 zo’n hangertje dat je open kunt maken, waarin een fotootje van Wouter past.
 Als hij dan op reis is, kan hij zo vaak als hij wil naar Wouters foto kijken.’
 ‘Goed! Nu heb je je wens precies bedacht en uitgesproken.
 Vertrouw er nu op dat je het hangertje vóór Vaderdag zult hebben.
 Je hoeft er heus niet elke dag aan te denken.
 Laat het aan de onzichtbare kracht over om het in orde te maken.’
 Opgewekt huppelt Evi die middag naar huis.
 ‘Nog maar drie weekjes, dan is het al Vaderdag.
 Ik ben benieuwd of het lukken zal met het hangertje,’ denkt Evi.
 Van binnen hoort ze een stemmetje dat zegt:
 ‘Niet twijfelen!’
 ‘Oké, oké, ik zal erop vertrouwen,’ antwoordt ze hardop.
 Twee weken later, als Evi het hangertje eigenlijk al lang weer vergeten is,
 loopt ze naar school en ziet in de goot iets glimmends liggen.
 Eerst denkt ze dat het een geldstuk is, maar als ze het opraapt,
 ontdekt ze dat het een zilveren hangertje is.
 Met haar trui veegt ze de modder eraf en tot haar grote verbazing
 ziet ze dat het hangertje open kan.
 In de binnenkant kun je precies een kleine foto schuiven.
 ‘Nee maar... dat is nou precies wat ik wilde!’ roept Evi blij.
 ‘Hoe is het mogelijk, ik kan het bijna niet geloven!
 Duizend maal dank je wel, onzichtbare kracht!’
 Evi wikkelt het hangertje in haar zakdoek en stopt het diep
 in haar broekzak.
 Op school voelt ze steeds of het hangertje er nog in zit.
 Thuis boent ze het heel mooi schoon met een speciaal zilverdoekje.
 Ze knipt een foto van Wouter precies op maat, zodat het in de hanger past.
 Dan vouwt ze van gekleurd papier een mooi klein doosje
 dat ze nog eens versiert met allerlei zilverkleurige plakkertjes.
 Ze legt in het doosje een plukje watten en daar bovenop de
 hanger die nu prachtig glimt. Hij lijkt bijna nieuw.

Een week later is het eindelijk Vaderdag.
 Evi maakt samen met mama een heerlijk ontbijt
 en ze brengen het naar papa die nog ligt te slapen.
 Op het dienblad legt Evi het kleine doosje.
 ‘Wakker worden pap, het is Vaderdag!’
 ‘Mmmm...’ gaapt papa. ‘Ik ruik koffie...’
 ‘Ruik je soms ook al je vaderdag kado?’
 ‘Hé, wat is dat? Wat een mooi doosje. Heb jij dat gemaakt, schat?’
 ‘Kijk er maar eens in, pap.’
 Heel voorzichtig prutst papa het minidoosje open
 en nog voorzichtiger pakt hij het hangertje eruit.

‘Het kan ook ópen hoor... zal ik het eens voordoen?’

Als papa het fotootje van Wouter ziet,

pinkt hij snel een traantje uit zijn ooghoek weg.

‘Ach, meisjelief, wat ben ik daar blij mee. Je bent mijn allerliefste schat!’

Hij geeft Evi een dikke knuffel.

‘En voor jou ook een pakkerd, want jij zult wel iets hebben bijgedragen,’
zegt hij tegen mama.

‘Nee, echt niet hoor, ik weet echt niet waar de hanger vandaan komt.’

Vader hangt de hanger aan de ketting die hij al jaren draagt.

Steeds maakt hij de hanger open om naar Woutertje te kijken.

Evi is zo blij dat ze papa gelukkig heeft kunnen maken.

Nog één keer bedankt ze de onzichtbare kracht.

Door de hanger die ze vond, kan ze de onzichtbare kracht nu echt vertrouwen.

Als Evi nu heel graag iets wil, dan hoeft ze het eigenlijk

alleen maar te bedenken en op een onverwacht moment is het er ineens.

Marie-Sofie heeft haar uitgelegd dat je ook iets onzichtbaars kunt vragen

voor andere mensen, bijvoorbeeld gezondheid, kracht of hulp.

En dat vindt Evi eigenlijk nog véél belangrijker.

De onzichtbare kracht

Ongeveer een jaar later komt Marie-Sofie nog even terug op het
vertrouwen in de onzichtbare kracht. Ze zegt:

‘Als je geen vertrouwen hebt in de onzichtbare kracht, kan het leven
soms best moeilijk zijn. Je denkt dan dat je overal alleen voor staat en dat
alles een hoop moeite kost.

Dan ga je van alles verzinnen om je goed te voelen en gelukkig te zijn.

Sommige mensen gaan veel eten om zich goed te voelen.

Anderen denken dat iemand ánders hen gelukkig kan maken.

Ze gaan bijvoorbeeld trouwen of samenwonen en hopen dat ze dán

eindelijk gelukkig kunnen zijn. Maar als na een poosje de partner

niet meer precies doet wat die ander gehoopt had,

dan gaan ze ruzie maken en is het geluk alweer voorbij.’

‘Ja, dat zie je heel vaak,’ knikt Evi. ‘Ik ken heel wat gescheiden mensen.’

‘Veel mensen denken ook dat geld hen gelukkig kan maken.

Eerst gaan ze heel hard studeren om een goedbetaalde baan te kunnen vinden.

Dan gaan ze een hele hoop spulletjes kopen.

Maar als ze eenmaal al die hebbedingetjes in huis hebben, merken ze

dat al deze spullen hen maar heel éventjes gelukkig hebben gemaakt,’

legt Marie-Sofie uit.

‘Tja... en dan zijn ze wéér ongelukkig,’ zucht Evi.

‘Klopt. Ze kennen meestal alleen maar de buitenwereld,

geen binnenwereld en al helemáál niet de onzichtbare kracht.

Ze weten niet dat in deze wereld niets gebeurt zónder deze

onzichtbare kracht.

Er groeit geen sprietje gras zonder deze kracht.

Er kruipt geen kuiken uit zijn ei zonder deze kracht.

De zon zou evenmin kunnen schijnen en geen hart zou kloppen zonder deze kracht.'

'Zou ik dan ook niet bestaan?'

'Nee, je zou geen enkel spiertje kunnen bewegen en je zou zelfs geen enkele gedachte kunnen hebben zonder deze kracht. De onzichtbare kracht is in alles en overal.'

'Ik vind het heel bijzonder wat u vertelt. Is die onzichtbare kracht God?'

'Inderdaad... God is in alles en overal.... Heeft koningin Sofia dat nooit verteld?'

'Vast wel, maar ik ben er veel van vergeten. Ik kan me nog wel herinneren dat ze zei dat ik haar lessen zou vergeten. Ze gaf me dit hangertje, zodat ik aan haar zou denken, weet je nog?'

'Jazeker. Even later kwam je bij mij. Goed, je hebt nu weer genoeg om over na te denken. Zullen we volgende week hierover verder gaan?'

'Oké, want mijn hoofd zit nu boordevol.'

'O... dan zal ik even wat mooie Afrikaanse muziek opzetten, daar kun je heerlijk op dansen. Misschien dat dan je volle hoofd naar je voeten zakt,' grapt Marie-Sofie. Ze trekken allebei hun schoenen uit en dansen en stampen in de maat van de vrolijke klanken. Even later vallen ze uitgeput, maar lachend op de grond. 'Poeh poeh, nu zitten mijn vóeten vol in plaats van mijn hoofd,' giebelt Evi.

Ruzie met Katja

Evi heeft een vriendinnetje op school, Katja heet ze. Al jarenlang trekken ze met elkaar op en ze lijken in een heleboel dingen op elkaar. Ze houden allebei van tekenen en schilderen. Ook houden ze allebei van pianomuziek en van dezelfde spelletjes. Ze vinden ook dezelfde kinderen leuk. Katja en Evi kunnen samen heerlijk lachen en pret maken. Op Evis kamer hebben ze een soort geheim hokje gemaakt in de diepe klerenkast. In dat hokje vertellen ze elkaar álles. Alles? Nee, één ding niet. Het geheim van koningin Sofia en van Marie-Sofie, dát heeft Evi nog nooit aan Katja durven te vertellen. Op een zaterdag, als ze samen in de kast zitten, vraagt Katja: 'Waarom kun jij nooit op woensdagmiddag met mij spelen? Het lijkt wel of je steeds een smoesje verzint als ik vraag of je op woensdag met me wilt spelen. Heb je soms een geheime vriendin die je aardiger vindt dan mij? Mira soms? Of die jongen, hoe heet hij ook al weer.... O ja, Amrin! Oeps! Evi schrikt van deze vraag.

Normaal is ze altijd heel eerlijk, maar tegen Katja heeft ze al best vaak gejoek. Hoe moet ze zich nu weer redden uit die leugentjes?

Eigenlijk voelt Evi zich betrappt en antwoordt vinnig met:

'Dat gaat jou niks aan, Katja. Da's geheim en dat vertel ik niet tegen jou!'

'Nou, dan vertel ik mijn laatste grote geheim ook niet aan jÓu.'

Katja steekt boos haar tong uit naar Evi.

'Sorry hoor. Ik wilde eigenlijk helemaal niet boos tegen je doen, maar ik kan het écht niet vertellen.'

'Ik vind je maar een stom kind,' zegt Katja, terwijl ze haar tranen maar amper kan inhouden.

'En ik vind jou óók stom, want je zou het niet eens snappen als ik het je zou vertellen!' snauwt Evi.

'Oh... als je mij zo dom vindt, dan zal ik maar gauw naar huis gaan. Ik wil je nÓóit meer zien!!'

Katja is nu héél kwaad. Ze stapt uit de kast, stampst van de trap af en smijt de voordeur achter zich dicht.

Verslagen blijft Evi achter. Ze heeft nog nooit echt ruzie met iemand gehad.

Ze kan bijna niet geloven dat Katja, haar beste vriendin, haar zo heeft achtergelaten.

Ze voelt zich hetzelfde als toen koningin Sofia afscheid van haar nam; in de steek gelaten. Ja, dat is het!

Die hele avond zit Evi stil voor zich uit te staren.

Ze piekert zich suf over wat ze eigenlijk fout heeft gedaan en hoe ze het ánders had kunnen doen.

Ze vraagt zich af waarom het haar zo vreselijk pijn doet als iemand haar beschuldigt van dingen waar ze écht niets aan kan doen.

's Nachts kan ze er niet van slapen.

Als het drie uur is, kruipt ze bij papa en mama in het grote bed en eindelijk voelt ze zich veilig en vertrouwd.

Ze weet immers dat papa en mama haar nooit in de steek zullen laten.

Die maandag daarna zijn ze gelukkig vrij.

De dag daarna op school blijft Evi bij Katja uit de buurt

en ook Katja loopt met een grote boog om Evi heen.
 Op het schoolplein ziet ze hoe Katja met andere kinderen staat te smoezen.
 Meteen daarna kijken de kinderen en Katja heel boos naar Evi.
 Het lijkt wel of Katja leugentjes over haar staat te fluisteren
 en dat niemand haar nog leuk vindt. Evi voelt zich heel ellendig.
 'Gelukkig is het morgen woensdag, dan kan ik er met Marie-Sofie
 over praten,' bedenkt Evi.
 Als ze 's nachts weer niet kan slapen, vraagt papa:
 'Wat is er toch met je aan de hand, lieverd?'
 En dan snikt Evi het uit: 'Ik wil niet meer naar die stomme rotschool,
 niemand vindt mij leuk! Het is de schuld van Katja.
 Ze is een kat, dat staat ook in haar naam!'
 'Wat heeft ze dan gedaan?'
 'Nou, ze wilde persé weten waar ik 's woensdags naar toe ga.
 Maar dat wilde ik haar niet vertellen, omdat ze daar tóch geen sikkepit van snapt!'
 'Meestal is het beter om de waarheid te vertellen.
 Dat is voor de ander veel duidelijker.'
 'Wat moet ik dan zeggen?'
 'Je kunt gewoon uitleggen dat je een heel lieve mevrouw kent
 met wie je fijn kunt praten.
 Zeg maar dat je één keer per week naar Marie-Sofie gaat en dat de
 rest van de week voor Katja is. Ze zal het heus wel begrijpen.
 Als je er geen geheim van maakt, heeft Katja ook geen reden meer
 om boos te zijn.'
 Evi denkt goed na over wat ze tegen Katja zal gaan zeggen.
 Nog vóór ze de volgende dag naar Marie-Sofie gaat,
 loopt ze naar het huis van Katja.
 Een beetje zenuwachtig belt ze aan. De moeder van Katja maakt open.
 'Is Katja thuis?'
 'Ja hoor, ze is boven. Ik zal haar even roepen.
 Kááátja, kom je even?'
 Dan ziet ze Evi verlegen voor de open deur staan.
 Katja wil zich meteen omdraaien, maar dan zegt Evi:
 'Ik vind het helemaal niet fijn om ruzie te hebben.
 Ik zal je uitleggen wat ik op woensdag altijd doe.
 Dan ga ik naar een mevrouw die Marie-Sofie heet en die ik heel lief vind.
 Weet je hoe het is? Jij bent mijn allergrootste vriendin van mijn
 éigen leeftijd en Marie-Sofie is mijn grote-mensen-vriendin, snap je?'
 Dan verschijnt er weer een glimlach op Katja's gezicht.
 'Is het dan nu weer goed tussen ons?' vraagt ze.
 'Túúrlijk,' zegt Evi. 'Zullen we zaterdag weer met elkaar spelen?'
 'Oké. En breng je schilderspullen mee, dan kunnen we bij boer Herman
 de kippen gaan náschilderen, haha.'
 'Zal er aan denken,' lacht Evi. 'Daag!'

Zit God ook in boze mensen?

Opgelucht loopt Evi naar het huis van Marie-Sofie. Ze vertelt het hele verhaal aan haar beste grote-mensen-vriendin. Marie-Sofie is blij dat Evi zo dapper was om naar Katja te stappen en het weer goed te maken.

‘Dat heb je prachtig gedaan,’ zegt ze.

‘Het is inderdaad beter om een ander niet op zijn fouten te wijzen, maar naar je eigen fouten te kijken. Het is niet erg dat je zelf fouten maakt, die zijn er om van te leren. Blijf niet boos, maar los je ruzies op. Het is veel fijner om ieders vriend te zijn.’

‘Nou en of, ruzie is helemaal niet fijn! Ik heb nog een vraag over wat u vorige week vertelde, Marie-Sofie. U zei dat de onzichtbare kracht, God dus, in alles en iedereen zit. Maar bij sommige mensen kan ik God niet zo goed zien, als ze boos zijn of als ze alleen maar aan zichzelf denken.’

‘En tóch zit Gods licht in iedereen, Evi. De meeste mensen weten dat jammer genoeg niet.’

‘Doen ze dáárom soms zo rottig?’

‘Ja, misschien wel. Ook belangrijk is de vrije wil van de mensen, dus iedereen mag zelf weten wát, hóe en wanneer ie het doet. Het kan daarom wel duizend jaar duren, voordat ze willen en kunnen geloven dat er méér bestaat dan wat ze zién.’

‘Niemand kan toch duizend jaar leven?’

‘Daarom mag je er veel meer levens voor oefenen.’

‘Aha, ik weet ineens weer dat Sofia vertelde dat je steeds opnieuw geboren wordt.’

‘Ja, heel vaak.’

‘Kun je dan duizend jaar boos zijn?’

‘Niet steeds natuurlijk.’

‘Als je boos bent, blijft God dan nog steeds in je?’

‘Jazeker! Want juist als je boos bent, heb je je Goddelijk stemmetje het hardst nodig. Die stem vertelt jou dat je het maar beter weer góed kunt maken.’

‘O ja, logisch. Maar in mij zit best vaak een boos stemmetje. Komt dat ook van God?’

‘Ha! Je kunt ook zeggen dat het boze stemmetje je ego is; dat stemmetje denkt alleen aan zichzelf, zonder rekening te houden met een ander. Veel mensen willen alleen het beste voor zichzelf. Maar de lichtmeesters hebben ons geleerd dat je je naasten net zo moet liefhebben als jezelf.’

‘O... En wie zijn dat, je naasten?’

‘Je naasten zijn alle mensen op de wereld en speciaal de mensen die je tegenkomt in je leven. Ook is het belangrijk om van jezelf te houden, want als je niet weet waar je zélf blij van wordt, kun je ook niet weten waar de ánder blij van wordt.’

‘O ja... Snap ik,’ knikt Evi.

‘Als je God in je eigen hart hebt ontdekt, dan móet je wel van jezelf houden,’ zegt Marie-Sofie met een dromerige blik in haar ogen.

‘Ziezo! En nu even wat anders. Kijk, hier heb ik twee pakken bonen: bruine en witte.’

Ik roer ze door elkaar in die schaal hier, zie je?
 Nu mag je ze gaan sorteren, in deze twee lege bakjes:
 de bruine bij de bruine en de witte bij de witte.’
 ‘O... en waarom moet ik dat nu doen? Ik ben toch geen Assepoester!’
 ‘Nee,’ lacht Marie-Sofie die dat sprookje wel kent.
 ‘Hoor eens, ik wil je daarmee wat leren.
 Elke bruine boon is je egostemmetje en elke witte boon je Goddelijke stemmetje.
 Ik ga je een heleboel vragen stellen en als je denkt dat bij die vraag
 een Goddelijk stemmetje hoort, dan doe je een witte boon in het bakje.
 Denk je dat het een egostemmetje is, dan doe je een bruine boon in het
 andere bakje. Snap je? Nou, daar gaan we dan.’
 ‘Ik ga een heerlijke zak drop kopen, want die vind ik zo lekker,’
 zegt Marie-Sofie.
 ‘Alleen ik,’ denkt Evi en ze pakt een bruine boon.
 ‘Ik ga een heerlijke zak drop kopen, dan zet ik die vanavond
 als verrassing op tafel voor ons allemaal’ zegt Marie-Sofie.
 ‘Da’s veel mooier,’ denkt Evi en ze pakt een witte boon.
 Zo gaat het een poosje door...
 ‘Wat heeft die mevrouw gekke haren!’
 Bruine boon...
 ‘Een bijzonder creatief kapsel.’
 Klinkt veel aardiger, dus witte boon...
 ‘Zullen we met zijn allen spelen?’ Witte boon...
 ‘Jij mag niet meedoen.’ Gemeen, dus bruine boon...
 ‘Wat ben jij vervelend zeg!’ Weer een bruine boon...
 ‘Ik begrijp niet goed waarom je zo doet, kun je het me uitleggen?’
 Mooi, dus wit...
 ‘Ik lust echt geen fruit.’ Verwende ik, dus bruin...
 ‘Ik eet af en toe fruit omdat het goed is voor mijn lichaam.’
 Evi pakt een witte boon.
 ‘Oh, wat een zielig vogeltje ligt daar op de grond.’ Weer een witte boon...
 ‘Waarom zou ik een vogeltje eigenlijk moeten helpen?’
 Bruine boon voor die gedachte!
 ‘Jij hebt het gedaan, ik zag het zelf!’ Weer een bruine boon...
 ‘Wat sneu dat hij niet begrijpt dat het ook anders kan.’ Witte boon...
 ‘Wat erg voor haar dat ze een ongeluk kreeg.
 Ik zal een mooie kaart naar het ziekenhuis sturen.’
 Witte boon in het bakje...
 ‘Eigen schuld dat ze ‘n ongeluk kreeg, had ze maar beter op moeten letten!’
 Bruin...
 Tijdens de vragen hoefde Evi niet lang na te denken. Ze telt en zegt:
 ‘Hé... in elk bakje liggen evenveel bonen.’
 ‘Dan heb je het goed gedaan, Evi.
 Ik heb namelijk steeds twee tegengestelde voorbeelden gegeven,
 omdat de mensen ook steeds twee tegengestelde dingen denken.
 Als je iets positiefs denkt, komt je negatieve stemmetje vaak
 proberen de boel te bederven.
 Het is eigenlijk een soort innerlijk gevecht; Welke gedachte laat je winnen?’
 legt Marie-Sofie uit.
 ‘Mag je dan zelf kiezen wat je het beste lijkt?’

‘Ja. Elke mens is vrij om te kiezen voor de stem van vrede, liefde en eenheid of de stem van oordelen, ruzie en verdriet.’

‘Is het altijd slecht om aan jezelf te denken?’

‘Wat ik nu ga zeggen is heel moeilijk, dus let goed op.

De bruine bonen zijn eigenlijk helemaal niet fout of slecht.

Slechte stemmen bestáán zelfs niet, want weet je dat beide stemmen éven belangrijk zijn?

Een mens móet kunnen kiezen tussen twee dingen, want als hij niet zou kúnnen kiezen, zou hij van binnen niet kunnen groeien, begrijp je Evi?’

‘Uh, ik geloof dat ik het een beetje snap. Dus slecht lijkt alleen slecht en is juist een beetje goed, omdat we anders niets te kiezen hebben’.

‘Precies!’

‘Door de verschillen tussen mijn ego en Goddelijke stem, kan ik steeds als ik iets doe of zeg, mezelf afvragen of iets belangrijk is voor ons samen of dat het alleen maar belangrijk is voor mezelf?’

Met grote ogen kijkt Marie-Sofie naar Evi en zegt dan blij:

‘Zo simpel had ik het zelf niet kunnen bedenken.’

‘Door de verschillen kan ik ook leren om niet metéén iets te zeggen, maar eerst goed na te denken, ik ben nogal een flapuit!’ lacht Evi.

‘Dat was ik op jouw leeftijd ook. Maar je bent nog zo jong en je hebt nog eeuwen de tijd om alles te leren.’

‘Gelukkig wel, want er is nog flink wat werk aan de winkel voor mij.

Ik dacht dat ik van koningin Sofia alles al geleerd had, maar ik ben zoveel vergeten van wat ze me verteld heeft...

Als ik zélf dingen meemaak, leer ik daar veel meer van, omdat ik het dan ook vóel. Volgens mij was dát de reden waarom koningin Sofia me een aantal jaren alleen moest laten.’

‘Dat denk ik ook. Wij als mensen moeten dingen zelf ondervinden om het echt goed te leren.

Later kunnen we dan weer andere mensen helpen die hetzelfde meemaken. Je voelt dan precies aan hoe die persoon zich voelt en hoe je hem het beste kunt helpen.

En omdat je zelf die dingen hebt meegemaakt, leef je met die persoon mee. Je oordeelt dan niet zo snel en je reageert dan zachter.’

‘Ooo... dus ik ben niet de éníge op de wereld die dingen mee moet maken.’

In Evis stem klinkt opluchting.

‘Nee, iedereen die hier op aarde woont, moet dingen meemaken.

Zullen we nu samen een lekker mixdrankje gaan maken?’

stelt Evis grote-mensen-vriendin voor.

‘Ja, lekker!’

Samen persen ze sinaasappels en een citroen uit.

Daarbij doen ze wat ranja. Dan snijden ze een banaan in schijfjes en mixen ze het hele prutteltje met de staafmixer.

Even later genieten ze samen van hun zelfverzonnen tropische drankje.

Thuisgekomen vraagt mama: ‘En, hoe was het vandaag?’

‘Marie-Sofie heeft me uitgelegd waarom mensen zoveel moeten meemaken.

Ik zal proberen om het ook aan jou goed te vertellen.’

Mama luistert met aandacht naar de duidelijke uitleg van haar jonge dochter.

‘Soms lijkt het wel of Evi mijn moeder is, in plaats van andersom.’

denkt mama. 'Ik kan zoveel van haar leren.'
 'Zaterdag wil ik graag bij Katja gaan spelen mam, vind je dat goed?'
 'Ja natuurlijk! Hebben jullie het weer goed gemaakt dan?'
 'Ja. Voor ik naar Marie-Sofie ging, ben ik eerst naar Katja gegaan.
 Nu zijn we weer goede vriendinnen.'
 'Gelukkig maar. Dan kun je in ieder geval vannacht weer goed slapen.'

Katja ontmoet koning Sofia

Die zaterdag gaat Evi naar Katja om te spelen.
 Evi belt aan. Katja maakt open en trekt haar zowat naar binnen.
 'Kom gauw naar mijn kamer, want ik heb een geheim.
 Je mag het aan niemand op de hele wereld verklappen, oké?'
 Samen ploffen ze op Katja's bed. 'Nou, vertel op, ik brand van nieuwsgierigheid.'
 'Ik had vannacht een heel bijzondere droom.
 Meestal kan ik mijn dromen niet zo goed onthouden, maar deze was zó bijzonder.
 Ik weet alles nog heel precies.
 Ik was samen met jou in een tuin waar alles prachtig oranje was.
 Het gras was oranje, alle bloemen en planten waren oranje,
 de lucht was zacht oranje en ook was er een vijver met oranje water
 en er lagen veel oranje edelstenen langs. Ik zag oranje vogels en vlinders.
 Werkelijk waar Eef, het was zó geweldig mooi daar!
 Jij kende de weg in die tuin al en jij vertelde mij hoe we moesten lopen
 om naar de koningin te gaan.'
 Evi gaat eens goed rechtop zitten, want dit klinkt allemaal erg bekend in haar oren. 'En
 toen?'
 'Weet je hoe die koningin heet?'
 Ze heet koningin Sofia, ze is de móóiste vrouw die ik in heel mijn leven heb gezien.
 De huid van haar gezicht is als een perzik, haar ogen zijn als een
 helder blauwe lucht en d'r haren schitteren als goud.
 Boven haar hoofd zag ik zeven witte sterretjes en uit het midden
 van haar voorhoofd komt een soort zonnetje.
 Ze draagt een jurk van gras en wel duizend bloemen in allerlei kleuren.'
 Evi kijkt naar de glans in de ogen van haar vriendin.
 'En weet je wat ze tegen me zei, Evi?'
 Ze zei dat jij en ik elkaar al heel lang kennen, al heel veel levens.
 En dat jij me kunt helpen met mijn vragen die ik aan niemand anders kan stellen.
 Ze zei ook dat Marie-Sofie me zou kunnen helpen.
 'Is dat die mevrouw waar jij elke woensdag heen gaat?'
 'Ja, dat klopt,' antwoordt Evi verbaasd.
 'Toen sloot koningin Sofia me in haar armen en ik zag dat uit haar handen
 licht kwam.
 Dat licht straalde dwars door mijn huid naar binnen en ik voelde me
 zó fijn en rustig, Eef.'
 Katja vertelt haar droom met veel enthousiasme.
 Evi is buitengewoon blij voor Katja dat ook zij Sofia heeft leren kennen.
 Evi heeft wel eens getwijfeld of Sofia haar intussen niet vergeten was.
 Maar door de droom van Katja weet ze dat Sofia nog steeds aan haar denkt.

Diezelfde dag hebben de twee meisjes geen tijd om te spelen; de hele dag stelt Katja de ene na de andere vraag aan Evi. Moeilijke vragen, over het leven en over doodgaan en over God. Vragen die Evi ook ooit aan Sofia of aan Marie-Sofie heeft gesteld. Evi doet vreselijk haar best om de juiste antwoorden te geven. En als ze eventjes niet weet hoe ze het uit moet leggen, denkt ze heel sterk aan koningin Sofia en dan lijkt het wel of de goede antwoorden vanzelf in haar gedachten opkomen. Katja wordt steeds blijer van binnen. Als de dag voorbij is, omhelst Katja Evi stevig en zegt: 'Wie had ooit gedacht dat wij dezelfde geheime vragen zouden hebben!' Evi vindt het heerlijk om nu ook een vriendin van haar eigen leeftijd te hebben, met wie ze echt álles kan delen.

Naar je adem luisteren

Al een hele poos gaan Evi en Katja nu voortaan samen naar Marie-Sofie. Marie-Sofie en Evi hebben vol geduld antwoord gegeven op alle vragen die Katja had. Nu is Katja zover dat ze net als Evi een tuin kan aanleggen met gele bloemen. Als Evi en Katja naar de zolder gaan van Marie-Sofie, zien ze dat Marie-Sofie als verrassing de hele zolderkamer prachtig zonnig geel heeft geschilderd. Op de muur heeft ze een hele grote zon geschilderd. Er staat een grote bos zonnebloemen op de grond en gele potjes met kaarsen erin. Ook is ze met de naaimachine aan de slag geweest; ze heeft grote gele kussens genaaid om op te gaan zitten. 'Oooo, wat heeft u dat mooi gedaan!', zeggen Evi en Katja allebei in koor. 'Kom maar eens gezellig op de kussens zitten.' 'Weet je nog Evi, toen je heel klein was, dat koningin Sofia jou heeft geleerd hoe je naar je adem kunt luisteren?' 'Ja, ik weet nog goed dat ik dat elke dag in mijn eigen kamer deed. Ik werd dan heel rustig van binnen. Ik weet ook nog dat ik daarmee stopte toen Sofia me alleen liet. Misschien was ik toen eigenlijk boos op haar

'Zou je samen met Katja weer opnieuw willen leren hoe je naar je adem moet luisteren?' Dat willen de twee vriendinnen wel. 'Oké, ga dan maar eens goed rechtop zitten, met je benen gekruist over elkaar in de kleermakerszit. Als je spierpijn krijgt, dan kun je ook op een rechte stoel gaan zitten met je voeten op de grond. Je handen leg je op je benen met de binnenkant naar boven. Dan doe je je ogen dicht. Adem heel diep in en span dan alle spieren in je lijf krachtig aan; je voeten..., je kuiten..., bovenbenen..., buik..., rug..., maak vuisten... en span ook je nek en je gezicht....

Met een zucht adem je dan weer uit en meteen laat je alle spanning in je spieren los. Dit doe je drie keer...

Volg nu de weg die je adem gaat...

Als je heel stil bent, kun je misschien zelfs horen hoe je adem via je neus, je keel en dan helemaal tot onder in je buik vloeit...

Voel dan hoe de adem weer naar buiten gaat...

Probeer met je aandacht alleen maar bij je adem te blijven...

Als je ergens anders aan denkt, geeft dat niets, maar dan ga je daarna weer rustig met je aandacht naar je adem.

Probeer deze oefening maar eens tien minuutjes vol te houden.'

Heel stil zitten ze daar, met hun drietjes op de gele kussens op de zolder.

De meisjes doen erg goed hun best om zich te concentreren.

Als de tien minuten voorbij zijn, laat Marie-Sofie een zacht klingeltje horen van een klein belletje.

'Oh, wat was dat moeilijk,' zucht Katja. 'Als ik drie keer mijn adem had gevolgd, dacht ik alweer aan iets anders. Hoe was dat bij jou, Eef?'

'Ik kreeg in het begin overal kriebels en ik wilde krabben,

maar na een paar minuten voelde ik me steeds rustiger en prettiger.

En net voordat het belletje klonk, hoorde ik niets meer, behalve het geluid van mijn eigen adem.'

'Onze gedachten lijken op een wilde zee die constant in beweging is.

Het aller-moeilijkste voor de mens is dan ook om zijn eigen wilde zee rustig te maken. Maar het is niet onmogelijk.

Als je deze adem oefening doet, wordt je geest kalm.

De wilde zee krijgt een glad wateroppervlak,' legt Marie-Sofie uit.

'Maar waarom is het zo belangrijk om je geest rustig te maken?'

'Da's een goede vraag, Katja.

Als je probeert om jezelf te spiegelen in een wild wateroppervlak, kun je niet veel zien. Maar als het water glad is, kun je jezelf er heel duidelijk in zien.

Als je geest zo glad is als een spiegel, dan kun je je eigenschappen zien.

Ook kom je er achter dat je veel meer bent dan wat je aan de buitenkant kunt zien.

Evi, weet je nog wat je zag in de donkerblauwe tuin?'

'O ja, nu weet ik het weer... ik zag de andere kinderen en mezelf als licht!

Dat was zó bijzonder!'

'Echt waar, Eef? Had je toen geen lichaam meer?' vraagt Katja.

'Jawel, maar ik zág het alleen even niet meer.'

'Lijkt me heel raar,' zegt Katja.

'Dat is het ook,' gaat Marie-Sofie verder. 'En tegelijk is het ook heel fijn om te weten dat, als je lichaam er niet meer is, je dan tóch gewoon nog leeft met dezelfde binnenkant.'

'Met je geest, bedoelt u?'

'Ja, dat bedoel ik.'

Evi en Katja zijn er stil van geworden.

Beide kinderen beloven zichzelf dat ze elke dag tien minuten hun adem zullen volgen.

Katja gaat verhuizen

Het is op een druilerige zondagmiddag, als bij Evi thuis de bel gaat. Met afgezakte schouderjes staat Katja voor de deur.

Evi kan zien dat Katja heel lang gehuild heeft want ze heeft rode randjes om haar ogen.

‘Wat is er toch aan de hand?’ vraagt Evi als ze ziet dat Katja’s ogen meteen weer vochtig worden.

‘We gaan verhuizen,’ snikt Katja nu heel hard.

‘Verhuizen? Waar naar toe dan?’

‘We gaan naar Groningen verhuizen omdat mijn vader wordt overgeplaatst met zijn werk.

En dat vind ik helemaal niet leuk, want dan kan ik jou nóóit meer zien en ook Marie-Sofie niet.

Wie moet dan mijn vriendin zijn en aan wie kan ik dan alle moeilijke vragen stellen die ik heb?’ ratelt en snikt Katja in één adem.

Evi pakt een zakdoekje en poetst daarmee zachtjes de tranen van de wangen van haar dierbare vriendin.

‘Groningen is natuurlijk te ver om elkaar elke dag te kunnen zien, maar we kunnen toch vaak bellen en mailen,’ probeert Evi haar te troosten.

‘En hoe moet het dan met mijn bloementuin? Die is nou nét zo mooi aan het worden!’

‘Misschien kun je de plantjes in potten doen en dan meenemen naar jullie nieuwe huis.

Dan zou je ze daar weer in de grond kunnen zetten.

Maar eigenlijk gaat het niet echt om die bloemen.

Het gaat toch om je eigen binnentuin!’

‘Wat bedoel je met binnentuin?’

‘Kom, dan gaan we naar Marie-Sofie. Die kan dat vast heel goed uitleggen.’

Als de twee vriendinnen in het kort aan Marie-Sofie hebben verteld van de verhuizing, troost Marie-Sofie de verdrietige Katja.

Ze zegt: ‘Toevallig woont mijn zus Annet ook in Groningen.

Ik zal haar eens bellen om te vragen of jij voortaan aan háár je vragen kan stellen.’

Marie-Sofie pakt meteen de telefoon en geeft die even later aan Katja.

‘Ze lijkt me net zo aardig als u,’ zegt Katja nadat ze even heeft gepraat met Annet in Groningen.

‘Dat vind ik hartstikke fijn voor je.

Zal ik nu proberen om je vraag over de binnentuin te beantwoorden?’

‘Ja, graag.’

‘Tijdens elke periode van je leven ben je met iets anders in je binnenste bezig.

Je leert steeds op een andere manier denken.

In de **rode** tuin leer je vertrouwen en respect te krijgen voor alles wat de aarde ons geeft.

In de **oranje** tuin ontdek je waarom je verdrietig bent of boos en wat je zo van streek maakt.

Je leert dan dat andere mensen jouw spiegel zijn.

Het versje: “Wat je zegt ben je zelf” is dus eigenlijk een heel wijs versje.

In een volgende periode werk je in je **gele** gedachtentuin.

In die tijd, ben je bezig met het bedenken van je eigen meningen.

Als je jouw eigen meningen té belangrijk vindt, dan krijg je vaak ruzie met anderen. Da's dus niet zo leuk.
 Maar als je genoeg krijgt van al dat geruzie, dan kom je er vanzelf achter dat je met liefde veel méér bereikt.
 Dan ben je in je vierde tuin beland, de **roze** dus.
 Je wilt dan heel graag voor andere mensen zorgen, je leert er zacht en teder te zijn. Je leert dan ook niet meer zo snel te oordelen.
 In de **licht blauwe** tuin leer je hoe je in liefde kunt praten met anderen. Wat je dan doet, doe je met vrede in je binnenste.
Donker blauw is de kleur van je intuïtie. Je leert naar je stemmetje te luisteren en je wordt daardoor heel wijs. Ook leer je iedereen begrijpen.
 In de tuin met de **paarse** en **witte** bloemen leer je wat eenheid is. Dat voelt alsof de hele wereld familie van je is.'
 'Ja, dat gevoel ken ik ook,' zegt Evi. 'Je houdt dan van iedereen!
 'Je zou ook kunnen zeggen dat je in iedere tuin ietsjes minder egoïstisch leert denken,' vult Marie-Sofie nog aan.
 'Nou, dan ben ik nog steeds in een egoïstische tuin, want ik wil persé hier blijven!' Katja glimlacht zuur.
 'Onthoud maar dat het niet slecht is om egoïstisch te denken,' zegt Marie-Sofie.
 'Het één is immers nodig om het ándere te kunnen voelen. Heb ik je dat al niet eens verteld?'
 'Nee, dat heeft u aan Evi verteld, maar zij heeft het later aan mij uitgelegd,' antwoordt Katja zacht, maar dan zegt haar boze stem: 'Maar om héél eerlijk te zijn ben ik verschrikkelijk kwaad op papa omdat hij ook gewoon hier kan blijven!'
 'Daar in Groningen krijgt hij een baan waarmee hij meer geld kan verdienen,' zegt Marie-Sofie.
 'Maar we hébben toch al genoeg geld! We wonen in een prima huis, we hebben genoeg te eten en ook nog geld om leuke dingen mee te doen. Maar tóch heeft mijn vader besloten om weg te gaan en wij moeten met hem méé!' 'Als je eerst duidelijk aan hem vraagt waarom hij die andere baan wil, misschien begrijp je hem dan beter. Anders blijf je boos op hem, terwijl je misschien helemaal geen reden hebt om boos te zijn,' geeft Marie-Sofie als raad.
 'Goed, ik zal er met hem over praten.'
 'Geef mijn zus Annet in Groningen maar een dikke pakkerd van me.'
 'Dat zal ik zeker doen!' Katja omhelst Marie-Sofie en zwaait haar buiten nog héél lang na.

Op de dag van de verhuizing gaat Evi naar het bijna lege huis van Katja. De verhuizers zijn nog druk bezig. Ze proberen om alles in één keer in een hele grote verhuiswagen mee te krijgen. Evi zoekt Katja en vindt haar in haar slaapkamer. Ze zit op de vensterbank van het open raam. In haar handen houdt ze een knuffelbeer geklemd. Ze kijkt verdrietig naar buiten. 'Hoi,' zegt Evi. Dan merkt Katja pas dat Evi in de deuropening staat. 'Hoi,' groet Katja zachtjes terug. 'Ik kom je nog even uitzwaaien.'
 'Da's lief van je. Ik zal je missen.'

‘In de éérst volgende vakantie kom ik bij jullie in Groningen logeren, goed?’
 ‘Natúúrlíjk, je blijft mijn beste vriendin!’
 ‘Ben je nog boos op je vader of heb je al met hem gesproken?’
 ‘Ja, het ging hem niet alleen om die betere baan.
 Volgens hem was zijn baas de laatste tijd erg nors en vervelend omdat het bedrijf niet zo goed liep.
 Mijn vader werd daar zenuwachtig van en toen besloot hij om weg te gaan.
 “Ik moet tenslotte toch zorgen voor brood op de plank,” zei hij er nog bij.
 Dat snap ik wel, maar ik vind het nog steeds niet leuk.’
 ‘Het zal wel wennen zijn voor je; een nieuw huis, een nieuwe school....
 Ik zal je heel vaak bellen en schrijven, goed?’
 Katja kan haar ogen niet meer droog houden, dikke tranen biggelen over haar wangen.
 ‘Dag allerliefste vriendin,’ snikt ze. ‘Wat zal ik je missen!’
 ‘Ik jou ook, Katja. Zullen we elke avond om klokslag 8 uur aan elkaar denken?
 Dan lijkt het alsof we heel dicht bij elkaar zijn!’
 ‘Áfgesproken! Dag Eef.....’
 Dan stapt de hele familie in de auto en al toeterend en zwaaiend rijden ze achter de verhuiswagen de straat uit.
 Een nieuw leven tegemoet.
 Evi zucht eens diep en wandelt dan voetje voor voetje naar huis.

Mama gaat mee naar Marie-Sofie

‘Echt mam? Wil je echt mee naar Marie-Sofie?
 Hoe komt dat zo ineens?’
 ‘Ik had afgelopen nacht weer zo'n wonderlijke droom, Evi.
 Ik droomde dat Woutertje op een vliegende witte eenhoorn zat.’
 ‘Leuk! Vertel eens verder.’
 ‘Woutertje zag er nog helemaal hetzelfde uit als toen hij nog leefde.
 Zijn ogen straalden. Ik was zo ontzettend blij dat ik hem weer zag.
 Hij kwam op die eenhoorn naar me toe gevlogen en hij vroeg of ik met hem mee wilde vliegen.
 Natuurlijk stapte ik bij hem op de rug van de eenhoorn en samen vlogen we door een heel bijzondere lucht.
 Het leek wel op een gigantisch grote regenboog.’
 ‘Wat zullen jullie genoten hebben, mam.’
 ‘Ach lieverd, het was zo mooi en zo fijn. In elke kleur voelde ik me weer anders.
 Maar overal voelde het vredig en blij.
 Na die prachtige vlucht heeft de eenhoorn me weer naar huis gebracht.
 Ik werd toen wakker en ik voelde me heerlijk.
 Ik ben toch zo blij dat ik weet dat het goed met Wouter gaat.’
 Evi geeft mama een dikke pakkerd en ze spreken met elkaar af dat mama de eerstvolgende woensdag al mee naar Marie-Sofie gaat.

Mama en Marie-Sofie kennen elkaar natuurlijk al van school.
 Mama vraagt aan Marie-Sofie wat haar droom betekent.
 Ze legt het als volgt uit: 'Ik denk dat Wouter met die regenboogkleuren
 je jouw eigen chakrakeren wilde laten zien.
 Misschien wilde hij je uitleggen dat je in je leven door je eigen
 chakra's heen moet gaan.
 Aan Evi heb ik die chakra's uitgelegd als kleurentuinen.
 Die kleuren zitten in ieders geestlichaam.
 De reis door je chakra's is je innerlijke groei van ego tot eenheid,
 waarbij je in elk chakra ánders leert denken.
 Het is eigenlijk heel simpel.
 Wacht, ik zal het voor je opschrijven:

1e chakra: wat heb ik?

2e chakra: wat voel ik?

3e chakra: wat wil ik?

4e chakra: wat geef ik?

5e chakra: wat zeg ik?

6e chakra: wat denk ik?

7e chakra: wat weet ik?

Begrijp je dat, Angela?'
 Angela knikt. 'En wat zou dan die eenhoorn betekenen?'
 'Dat is het teken van eenheid.'
 'Waarmee moet ik dan één worden?'
 'Luister... weten jullie dat we uit dezelfde atomen bestaan als de sterren?'
 Verbaasd kijken mama en Evi elkaar aan. Nee, dat wisten ze niet.
 'Ja, het is heus waar.
 Wetenschappers hebben ontdekt dat alles en iedereen uit dezelfde
 atomen is opgebouwd.
 Een atoom is een pietepouterig bouwsteentje waarin licht zit opgesloten.
 Licht is onvernietigbaar, het kan nooit verdwijnen.
 Dus als wij uit licht bestaan, dan zijn wij met z'n allen ook onvernietigbaar.
 Daarom is Woutertje, uw zoontje niet echt dood. Ook hij is onvernietigbaar!'
 Met grote ogen kijkt mama Marie-Sofie aan.
 'Maar dat is geweldig!' zegt mama blij. 'Nu begrijp ik pas echt goed wat
 Evi bedoelde toen ze me probeerde uit te leggen dat dood niet echt bestaat!'
 Mama's ogen glanzen.
 Marie-Sofie gaat verder: 'Je hoeft dus niet één te worden, je bent al één met alles.
 Je hoeft het alleen in je eigen hart te leren voelen.
 Omdat we al een eenheid zijn, is het toch heel normaal dat je
 niet oordeelt over wat een ander doet.
 Het is vanzelfsprekend dat je elkaar vergeeft en dat je deelt met anderen die
 niet zoveel hebben. Dan kun je niet alleen maar aan jezelf denken.
 De meeste mensen weten jammer genoeg nog niet dat we een eenheid zijn.
 Ze denken dat ze alleen maar een lichaam en verstand hebben.'
 Mama en Evi hebben genoeg stof tot nadenken.
 Hand in hand lopen ze samen naar huis, zonder te praten,
 maar met een heel gelukkig gevoel van binnen.

Reisplannen

's Avonds komt papa thuis en zegt: 'Ik heb een verrassing voor jullie!' 'Oh ja? Vertel eens!' antwoordt mama. 'In de grote vakantie mag ik van mijn collega Hans de Waal zijn boot huren. Het is een zeewaardig jacht waarmee we kunnen varen zover als we willen.' 'Hoi, hoi!' juicht Evi. 'Dan ben jij kapitein Peter en mama is stuurman Angela en ik ben matroos Eef! Waar gaan we heen, pap?' 'Nou, dat weet ik nog niet precies. Jullie kunnen natuurlijk ook méédenken.' Evi holt naar boven om een grote atlas te halen. Ze stormt de trap af, legt de atlas open op tafel en met hun drietjes dromen ze weg. In hun fantasie beleven ze de meest schitterende reis die ze ooit hebben gemaakt. Papa gaat in gedachten naar een groep eilandjes in de Stille Zuidzee. Mama droomt weg bij een wit strand met palmbomen. Als Evi zou mogen beslissen, zou ze op zoek willen gaan naar de blauwste en gladste zee die ze zich maar kan indenken. Zó helder dat ze koralen zou kunnen zien en mooie gekleurde vissen in grote scholen bij elkaar. Ze zag dat wel eens op tv. Het allerliefste zou ze dan een echte zeemeermin ontmoeten die haar wilde meenemen naar de bodem van die heldere zee. De zeemeermin zou haar dan een prachtige parel geven uit zo'n mooie glanzende schelp. Die parel zou een toverparel zijn waarmee ze alles wat lelijk was weer mooi kon maken. Iedereen die verdrietig was, zou ze met die parel weer vrolijk kunnen toveren.

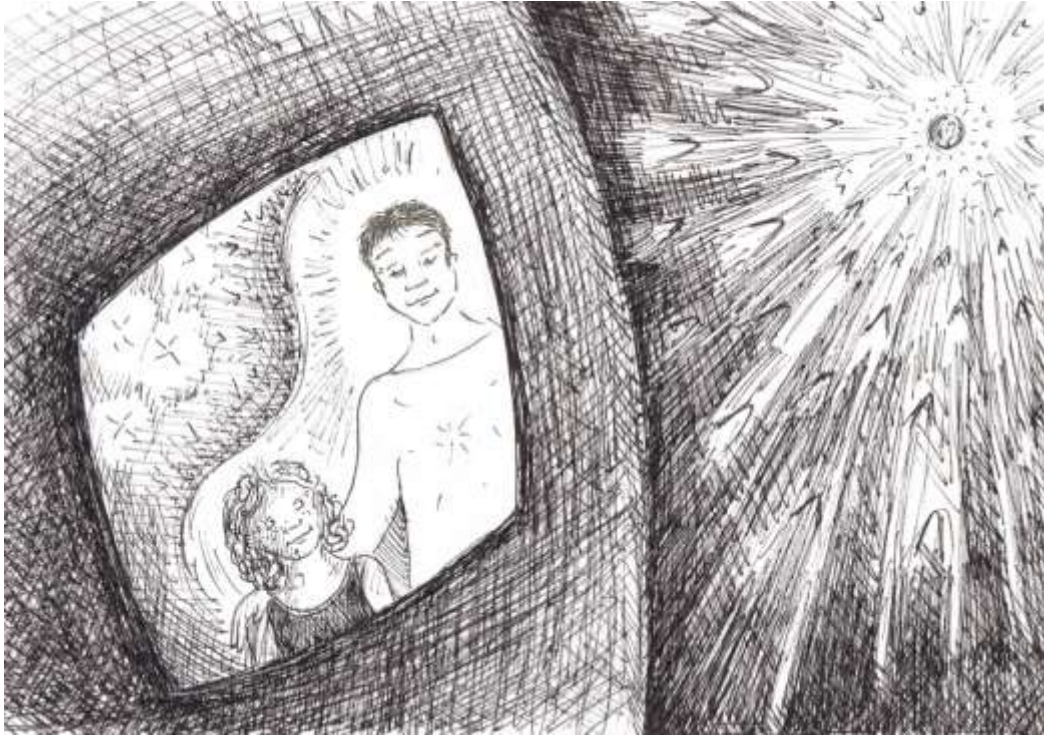
'En... waar wil jij graag naar toe, Angela?,' vraagt papa Peter. 'Nou, ik zou wel naar een mooi eiland willen met palmbomen met kokosnoten. Ergens waar de zon altijd schijnt en waar heel veel bloemen groeien.'

Daarvan vlecht ik een krans voor in mijn haren.
 Dan drinken we kokosmelk en eten we bessen en andere vruchten.
 We slapen in een hutje van takken en bladeren.'
 Er verschijnt een brede glimlach op papa's gezicht.
 'Da's nou preciés wat ik óók het liefst zou willen!
 Dat is een jongensdroom van me!
 Verliefd kijken papa en mama elkaar aan.
 'En jij Evi, heb jij ook al iets bedacht?'
 'Ik hoop dat er daar ook héél stil helder blauw water is,
 net als in de blauwe tuin bij Sofia,' antwoordt Evi dromerig.
 'Dan willen we eigenlijk alledrie hetzelfde.
 Ik denk dat ik een mooi eiland weet, maar da's wel een flink eind varen, lady's.'
 'Dat maakt niets uit. De reis ernaar toe is óók al vakantie, Peter.'
 'Hé papa, weet je dat ik dit jaar twee weken langer vakantie heb,
 omdat de middelbare school later begint dan de basisschool? Mazzel hè!
 Vind je het trouwens niet erg om zo ver te varen, papa?
 Je moet het al bijna elke dag voor je werk!
 'Normaal zit ik op een vrachtschip, maar een mooi zeewaardig jacht
 is toch wel even andere koek.'

Oh, wat duurt wachten toch lang als je naar zoiets leuks uitziet.
 Mama heeft een goede vriendin gevraagd of zij de hoedenwinkel
 voor een poos wil overnemen.
 Na een inwerktijd kan mama de zaak met een gerust hart aan haar overlaten.
 Evi heeft Katja een mail gestuurd en haar alles over de droomreis verteld.
 Katja schrijft een mail terug: 'Wat zou ik graag met jullie mééwillen!
 Ik ben een tikkeltje jaloers.
 Ik ben al een paar keer naar Annet geweest.
 Ik vind haar nét zo lief als haar zus Marie-Sofie.
 Ik kan úren met haar praten over mijn dromen en gedachten.
 Papa krijgt over twee weken vrij en dan gaan we fijn kamperen.
 Ik wens jullie een supervakantie.
 Stuur je een kaartje als je ergens aan wal bent?
 Een dikke kus van je vriendin Katja.'
 Evi is blij dat het zo goed gaat met Katja.
 Ze telt de laatste schoolweken af.
 Ná deze basisschool gaat ze naar de middelbare school
 op een grote scholengemeenschap.
 Ze heeft er al een beetje over nagedacht wat ze later wil worden.
 Misschien wordt ze wel kinderarts in een klein ziekenhuisje in een arm land.
 Of misschien wil ze wel kunstschilder worden.
 Daarnaast zou ze dan, net als Marie-Sofie, kinderen en grote mensen willen
 leren hoe ze stil kunnen worden van binnen, mediteren heet dat.
 Want Evi weet nu dat binnen in je eigen hart het grootste geluk opgesloten ligt
 dat je je maar kunt voorstellen.
 Het liefst zou Evi dat aan de hele wereld willen vertellen!
 Dan zou het leven van de mensen er zoveel mooier en eenvoudiger uitzien,
 mijmert Evi.
 Nog een paar weken en dan is het eindelijk zover, dan kan de grote reis beginnen.

Eén dag voor ze vertrekken is het feest op school.
 De klas van Evi heeft een musical opgevoerd voor alle kinderen van de hele school en voor hun eigen ouders.
 Het afscheidslied was heel ontroerend.
 Er zaten zelfs een paar ouders stiekem tranen uit hun ooghoeken weg te pinken.
 Evi heeft een leuke tijd gehad op de basisschool, maar nu sluit ze dit hoofdstuk af.
 Een aantal kinderen zullen elkaar na de vakantie weer op hun nieuwe school terugzien, maar sommigen zullen elkaar bijna nooit meer tegenkomen.
 Evi omhelst één voor één haar klasgenootjes en ze bedankt alle leraren van wie ze de afgelopen acht jaren les heeft gehad.
 Vanuit school lopen papa, mama en Evi nog even naar Marie-Sofie om haar een fijne vakantie te wensen.
 Marie-Sofie is zoals altijd enthousiast en verwelkomt hen van harte.
 Als ze met z'n allen een poosje gezellig hebben gebabbeld, nemen papa en mama afscheid.
 Evi vraagt: 'Mag ik nog heel eventjes blijven alsjeblieft?'
 Mama en papa vinden het goed en ook Marie-Sofie heeft geen bezwaar, want ze voelt wel dat Evi haar iets te vertellen heeft.
 Inderdaad, Evi heeft echt iets heel bijzonders meegemaakt.
 Een droom die ontzettend veel indruk op haar maakte.
 'Ik kan me alle dingetjes van de droom precies herinneren.
 Papa, mama en ik waren op een schitterend eiland. Het was er heerlijk.
 We bouwden zandkastelen op het strand.
 We wandelden uren achter elkaar en we renden en speelden.
 Het water was zo mooi blauw en glad, Marie-Sofie.'
 'Leek het op hoe je het tevoren bedacht had?'
 'Ja, precies! Je kon de tropische vissen zien en koralen in allerlei bonte kleuren.'
 'Ik zou willen dat ik erbij was.'
 'Nou, wacht maar, want dat komt nog!
 Op een dag gingen we met ons drieën zwemmen.
 We zouden naar een piepklein eilandje zwemmen dat maar een klein stukje verder lag.
 Het was prachtig weer, geen wolkje aan de lucht.
 Toen we halverwege waren, werd de lucht opeens pikzwart.
 Het begon heel hard te stormen, te onweren en te bliksemen.'
 'Was je bang?'
 'Daar had ik eigenlijk geen tijd voor.
 Een felle bliksemschicht raakte ons alle drie tegelijk.
 Onze harten stopten met kloppen.
 Binnen een paar seconden vlogen onze lichtlichamen boven het water.'
 'Hoe wist je dat het je lichaam was?'
 'Omdat we onze gewóne lichamen in het water zagen drijven!
 Eerst schrokken we natuurlijk heel erg, maar meteen zagen we boven ons een enorm grote zilveren bal, wel zo groot als het hele eiland.
 Aan de onderkant ging een soort luik open, waardoor we naar binnen werden gezogen.
 Van binnen leek het wel een vliegtuig. Er zaten heel veel mensen in.
 Het ronde vliegtuig vloog razendsnel omhoog.'
 'En... draaide het vliegtuig als een echte bal?'
 'Nee, de bal draaide niet. Hij vloog als een speer de lucht in

en binnen enkele tellen zweefden we tussen miljoenen sterren.
 Juist toen ik me begon af te vragen waar we heen zouden gaan,
 zag ik naast me een figuur van licht.
 Ik kon niet zo goed zien of het een man of een vrouw was.

Wat me als eerste opviel waren de zachte liefdevolle ogen.
 Aan de stem hoorde ik dat het een man moest zijn. Hij zei tegen me:
 'Kijk, dáár gaan we naar toe. Het is een nieuwe planeet.
 In die nieuwe wereld is alleen liefde, geluk en schoonheid.
 Het is een wereld waar jullie je thuis zullen voelen.
 Alle mensen die hier nu zijn, heb ik opgehaald om mee te gaan
 naar dit nieuwe paradijs.
 Op de aarde zijn nu overstromingen, vulkaanuitbarstingen en stormen.
 De aarde is helemaal óp!
 Ze is helemaal opgebruikt en verwoest.
 Ook hebben de mensen elkáár vernietigd in ruzies en oorlogen.
 De mensen die door al deze ellende verlangden naar een betere wereld,
 hebben met zijn allen deze nieuwe planeet bedacht.
 Alle mensen van de aarde mogen nu hier wonen,
 óók de mensen die nog niet zo goed mooie dingen kunnen bedenken en doen.
 Alle negatieve gedachten zijn hier bij iedereen verdwenen.
 Is dat niet geweldig?
 Álle mensen van de aarde zijn nu hier.
 Als we geland zijn, kun je gaan kijken of je bekenden ziet.
 Maar kijk eerst eens naar deze nieuwe planeet,
 waar alle mensen duizend jaar in vrede met elkaar kunnen wonen.'
 'Jeetje! En wat zag je daar, Evi?'
 'Ik keek door een megagroot raam en wat ik tóen zag, Marie-Sofie,
 is het schitterendste dat ik ooit heb gezien.'

Het leek wel of alle kleurentuinen waar ik ooit geweest was in mijn dromen, nu werkelijkheid waren geworden.

Er zijn vijvers met zwevende bloemen, bergen van kristallen die schitteren in het zonlicht. Er zijn ook bomen die bestaan uit gouden stralen.

Sommige landschappen zijn glanzend wit en er waait een muzikale wind.'

'Als ik mijn ogen dicht doe, dan kan ik het bijna zien en horen, Evi.'

'Vogels zingen er concerten en de vissen veranderen van kleur zodra ze in een andere kleur water van de regenboogrivieren zwemmen.

De huizen zijn doorschijnend in zachte tinten.

Weer andere huizen bestaan uit edelstenen die zorgen voor een blijvende gezondheid van de mensen die erin wonen.

Daar bestaat alles uit een hoge zuivere energie.

Iedereen kan die energie gewoon inademen.'

'Dus er bestaan geen ziektes daar?'

'Nee, niemand is ziek en evenmin is er iemand lui of moe.

Niemand verveelt zich. Iedereen doet het werk dat hij of zij leuk vindt om te doen, een paar uurtjes per dag.

Niet om geld te verdienen, want dat bestaat daar niet.

Alles wordt eerlijk met elkaar gedeeld.

Niemand is boos of geïrriteerd.

Er straalt zo'n blijheid en liefde uit deze omgeving.

Hier móet ieder mens zich wel gelukkig kunnen voelen.

En weet je wie ons stond óp te wachten op de nieuwe planeet, Marie-Sofie?'

'Nee, vertel eens, je maakt me nieuwsgierig.'

'Koningin Sofia! Toen wist ik het zéker; Sofia is de koningin van het licht.

Ze is er voor álle mensen die naar innerlijke wijsheid en liefde zoeken.

Ik zag hoe koningin Sofia iedereen omhelsde die uit het speciale vliegtuig stapten.

Ze kende iedereen bij naam.

Ik was zo blij haar weer te zien!'

'Ja, dat kan ik me voorstellen!'

'En weet je wat ze in haar hand had?'

'Ik zou het niet weten.'

'Mijn hanger! Ik voelde naar mijn hals waar de ketting met de hanger al jarenlang had gehangen.

Ik kon het zelf niet afdoen, er zat immers geen slotje aan.

Maar het was er niet meer... Sofia had het eraf getoverd.'

Marie-Sofie kijkt Evi met grote ogen aan:

'Goh, wat bijzonder allemaal!'

'Ja, héél bijzonder! Sofia vertelde me dat het op deze planeet mogelijk is om gedachten van elkaar op te vangen.

Als zo'n gedachte niet helemaal zuiver is, voelt de ander dat metéén en zo kan iedereen daar elkaar prima helpen.

O Marie-Sofie, alle mensen straalden van geluk toen ze op de nieuwe planeet waren.'

'Dát kan ik me voorstellen!'

'Toen mama, papa en ik naar de roze tuin liepen, zagen we Woutertje.

Ons gezinnetje was weer helemaal compleet.

O ja, vóór ik het vergeet... jij stapte ook uit het vliegtuig, fijn hè!

En Katja heb ik ook nog gevonden.'

'Dat we elkaar konden vinden tussen zóveel mensen....'

'Ja, dat ging vanzelf. Zal ik verder vertellen?'

‘Túúrlijk, ben benieuwd.’

‘Toen kwam die man van licht naar me toe.

Hij zei zulke lieve woorden tegen me, dat ik ze nooit meer vergeet!

Hij zei: “Jij was op aarde een baken van licht, m’n lieve kind.

Door jou gingen veel mensen nadenken.

Als je hier alle lessen in de kleurentuinen hebt afgewerkt, kom ik terug en haal je op om je naar een nóg fijnere sfeer te brengen.

Je bent bĳna zover, m’n kind.”

Toen aaide hij zachtjes over mijn wang en verdween in het niets.’

Marie-Sofie zit ademloos te luisteren naar het prachtige visioen van Evi, het kind van wie ze zo intens is gaan houden.

Ze omhelst Evi en streelt haar rossige haren.

Ze pinkt een vreugdetraantje weg, want ze weet dat het wáár is wat Evi heeft gedroomd.

Het zal écht gaan gebeuren, dat weet ze zeker, want ook zij had deze man van licht ooit eerder in een droom ontmoet.

‘Dag meisjelief, ik denk dat we elkaar heel snel weer terugzien.’

Vervolg:

Evi op de nieuwe planeet